

SALOU magazine

Publicació mensual
Núm. 0, Novembre 2007

caràcter
JOVE

www.saloumagazine.com

RENOVACIÓ DEL CONSELL LOCAL DE JOVENTUT • FESTA MAJOR 30 D'OCTUBRE • ENTREVISTA A
EDUARD PASCUAL • EL CLUB SALOU FUTBOL SALA, MÉS GRAN QUE MAI • I MOLT MÉS....

XXXIII CONCURS DE PESCA DEL CALAMAR

DEL 19 al 24 DE NOVENBRE

Inscripcions i reserves
del 12 al 16 de novembre
A l'Ajuntament de Salou
Regidoria de Festes
Tèlèfon: 977 30 92 17

AJUNTAMENT DE SALOU
Regidoria de Festes

www.salou.org

EDITORIAL

Ja feia temps que desitjavem fer una revista de la gent i per a la gent de Salou. Per sort aquest moment ja ha arribat i és un present. Una revista que parla i deixa parlar al nostre municipi.

La pròpia realitat social, cultural i esportiva, i la fidelitat a la gent que pensa, a la gent que actua i a la gent que té inquietuts com nosaltres, tenen un espai en aquesta revista. Aquest és el nostre petit i humil compromís amb la societat salouenca amb un clar i positiu desig integrador per a la nostra petita gran ciutat.

Salou Magazine

SALOU MGZ

EDITA

Associació Consell Local de Joventut

DIRECCIÓ

Indaleci Salas

CONSELL DE REDACCIÓ

Sandra Bo, Núria Benaiges, Miguel Laborde i Indaleci Salas

COL.LABORADORS

Actualitat, Julio Vilaplana, Consell Local de Joventut

Entitats i escoles, CEIP Salou I, CEIP Salou II, CEIP Santa Maria del mar, CEIP Europa, Escola Municipal de Música, Casal Argentino 20 de Junio, Grup Esplai Salou

Una mica de tot, Antonio Guiu, Miquel García, La clara.info, Capitán Nemo, Miguel Laborde, Xavi Fähndrich

Recalls d'opinió, Natalia Castellanos, Ray Lasheras, Marc Espasa, Fèlix Cursal, Vladimir Lozano

Tendències, Alfred Basora, Núria Benaiges, Anna Pastor

Esports, Laura García

Cuina Jove, Eduardo Cuesta, Ion García, Pablo Housemann, Rafa Sánchez

FOTOGRAFIA

Miguel Laborde, Indaleci Salas, Núria Benaiges

CORRECCIÓ DE TEXTOS

M. Victòria Domingo

PROJECTE DE DISSENY I MAQUETACIÓ

Gràficactiva SCP

IMPRIMEIX

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert

REDACCIÓ I SEU SOCIAL

Guillem de Montcada, 20 Baixos

Tel. 977 383466

DEPARTAMENT COMERCIAL I PUBLICITAT

Guillem de Montcada, 20 Baixos

Tel. 977 383466 · 695552343

info@saloumagazine.com

Revista gratuïta de publicació mensual

3000 exemplars de tiratge

Distribuïda al municipi de Salou

Editada amb la col.laboració de l'Ajuntament de Salou, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Tarragona.

www.saloumagazine.com

Ja estem preparant la revista núm.1, sentim no haver pogut contactar amb les persones, entitats, escoles,...

Si voleu posar-vos en contacte per fer

alguna publicació o col.laboració, us heu d'adreçar a:

C/ Guillem de Montcada, 20, 43840 SALOU

Tel. 977 383466 / mail: info@saloumagazine.com

Termini: abans del 1 de Desembre

ÍNDEX

Actualitat	4
Renovació del Consell Local de Joventut	
La festa major del 30 d'octubre	
Entrevista a Eduard Pascual	12
20 anys de cultura popular a Salou	
Entitats i escoles	14
22 de novembre, Santa Cecília	
Activitats escolars	
El Casal argentí	
Grup Esplai Salou	
Una mica de tot	20
Què llegim?	
El sexo, es solo sexo?	
Diari d'un adolescent	
Avui pillem... cannabis	
Expressió poètica	
Què escoltem?	
Recalls d'opinió	26
Solos ante el peligro	
Cultura messenger	
Com i perquè tocar l'ukelele	
Adéu estiu 07'	
S.O.S. racismo	
La república de les persones	
Tendències	36
Vestits: la peça reina de la temporada	
El perquè de la moda	
Coolhunters	
El racó de la salut	
Cuina jove	42
Xef per un dia	
Esports	44
El Club Futbol Sala Salou, més gran que mai	
Minicursa, tot un èxit	
La foto amagada	50
L'Agenda	51

Salou Solidari IV Marató de donació de sang 17 de novembre, de 10 a 22 hores al Teatre Auditori de Salou (TAS)

Hi haurà inflables,
guarderia per als infants, tallers,
espectacles, una trobada d'intercanvi de plaques de cava,
una xocolatada i **PortAventura regalarà una entrada al parc temàtic a cada donant**
amb la col·laboració de diverses entitats salouenques

AJUNTAMENT DE SALOU

Associació de
Donants de sang
del Tarragonès

BANC DE SANG
I TEIXITS

amb
una vegada
no
n'hi ha prou
vine a la marató

RESIDENCIAL RASA DE BATLLE

- Materials d'alta qualitat
- Aparellats de 4 i 5 dormitoris
- Zona ajardinada
- Venda directa del promotor

INFORMACIÓ I VENDA:

977382214
www.fincasindasol.com

INDASOL
serveis immobiliaris

Renovació Consell Local de Joventut

Dissabte 10 de novembre, es van reunir els membres del Consell Local de Joventut. Van participar les entitats següents:

Grup Esplai Salou, Grup Jove Salou, Club Salou Futbol Sala, Escola de Futbol Base Salou, Club Bàsquet Salou, Saloul@nparty, Club Voleibol Salou, Grallers la Tarota, Grup de música Nombelane, Grup de música Righthakers, Associació Projectes Creatius Panda. El Consell Local de Joventut té com a objectiu organitzar diferents projectes de caire juvenil i ser l'interlocutor vàlid entre els joves i l'Ajuntament de Salou.

Es va formar la nova junta directiva, que serà la que representarà als membres del Consell Local de Joventut.

La junta directiva és la següent:

President: Indaleci Salas Moreno, Vice president I: Abdou Dieng, Vice presidenta II: Noelia Izquierdo Monzón, Secretari: Mario Jorge Sena Amaro...

A la reunió van assistir més de 20 joves i es van realitzar les següents propostes:

* Realització de la festa de Nit de Cap d'Any, * encàrrec, a una empresa de publicitat, d'una revista que parli dels joves (Salou Magazine), * realització d'una assegurança de responsabilitat civil, unificada per a totes les entitats de Salou, * realització d'una revetlla la nit de Sant Joan, * realització d'un cicle de concerts dels grups de música locals, als bars musicals del municipi.

El Consell Local de Joventut realitzarà reunions periòdiques, a les quals tots els joves de Salou hi esteu convidats, amb l'ànim de realitzar projectes per a la gent Jove.

Què és un Consell Local de Joventut?

A grans trets i a tall d'introducció podríem dir que un consell local de la joventut és:

- Una estructura democràtica de representació i participació juvenils, que sorgeix de la voluntat dels seus membres i que és capaç d'incorporar els diferents models associatius juvenils (associacions, entitats, grups de joves, etc.) i les inquietuds de la gent jove.
- Un punt de trobada, de cooperació i d'intercanvi entre les associacions juvenils, que permet plantejar projectes i activitats conjuntes.
- Un espai de treball i debat que es caracteritza per la seva pluralitat i riquesa, en la mesura que integra persones i associacions ben diverses.
- Una plataforma que permet fer arribar a l'Administració i a la societat les demandes i opinions de les associacions juvenils i de la gent jove.
- Un òrgan independent de l'Administració, amb personalitat jurídica pròpia i sense ànim de lucre, que compta amb el reconeixement i amb el suport (econòmic, polític, d'assessorament, etc.) de l'Administració. D'aquesta manera, el consell esdevé un representant vàlid per dialogar amb l'Administració en tots aquells temes que afecten la joventut.

Una razón de peso

Julio Vilaplana

President Ass. Amics 30 d'octubre

Uno cree saber lo que ama, lo que quiere, lo que le hace feliz, pero a menudo no sabe como transmitirlo en su exacta naturaleza. Tanto es así, que por mucho que cante este día, jamás pensaré que supe hacerlo.

Significó tanto esa fecha, 30 de Octubre de 1989, que nació un pueblo y se forjó un carácter. Todo lo que ocurrió antes y después, fue vivido tan intensamente que a la sombra de las esperanzas y desesperanzas nace la historia, que quien se sienta Salouense, ya no podrá renunciar a su conocimiento y al respeto hacia todas las personas que empeñaron su palabra hasta el final.

Justamente cuando Salou acaba de botar con ilusiones compartidas y objetividades ayunas de partidismo, el no fácil barco de la independencia de su separación- que no ruptura caprichosa y egoísta del municipio de Vila-seca- ha llegado a lo que parece su mayoría de edad y entiende que la singladura responsable y efectiva debe emprenderla por sí mismo. Fue d. De la Fuente Torrón quien escribió el 17 de Abril de 1980 un artículo titulado *Salou y su futuro* del que me permito extraer un pequeño trozo como muestra que el proceso de segregación no fue una idea de cuatro con el solo ánimo de divertirse un poco, todo lo contrario. Desde una actitud formal, responsable y decidida nos acogimos a un derecho constitucional, con humanidad y racionalidad.

Una aventura preñada de obstáculos. Fue una lucha por el Salou que queríamos, por el municipio que creíamos nos merecíamos todos los Salouenses. Un camino recorrido donde el esfuerzo, el trabajo y el sacrificio de horas y horas dedicadas a la Segregación fueran dirigidas hacia un objetivo que representó la premisa indispensable, que no se

tuvieran en cuenta colores ni tampoco tendencias políticas que impulsaran nuestro movimiento.

Salou tuvo que nacer con forceps porque su madre se negaba a dejarlo salir (el 30-10-89). El Tribunal Supremo tuvo que declarar que eran nulas todas las actuaciones de la Generalitat desde 1983 que se oponían a la Segregación de Salou y condenarla a ejecutar dicha segregación según petición formulada el 16-04-81, la cual obtuvo los preceptivos informes favorables del Departament de Governació de la Generalitat y del Consejo de Estado, por el cual debería haberse proclamado el nuevo pueblo de Salou en 1983.

Solo unas pinceladas de historia, de este largo proceso, no son suficientes para adentrarse en el contexto histórico de la Segregación. Tampoco ha sido mi intención cansaros hasta verme obligado a pedir os perdón. Veintiocho años nos contemplan desde que se inició el camino, la mayoría, es decir casi todos, todavía no habíais nacido, vuestra juventud os hace dueños de vuestras vivencias y razones, y este caminar fue vivido por una poderosa razón de vuestros padres o mayores, que entendieron que primero es el derecho a tener que a escoger, sabedores que las mejores cosas de la vida aún no están racionadas, decidimos vivir cada día como una vida nueva interpretando la libertad como lo más preciado del ser humano.

Es lo que deseo para vosotros, jóvenes de Salou, que forméis un potencial riquísimo en valores. Jóvenes nacidos aquí, u otros venidos de otra geografía cercana o lejana. ¡Qué más dá si estamos convencidos que esta criatura nacida como pueblo el 30 de OCTUBRE de 1.989 es el lugar maravilloso donde deseamos vivir en paz!

SALOU
magazine

www.saloumagazine.com

Publicitat
Tel. 977 383466
info@saloumagazine.com

caràcter
JONG

CONSELL LOCAL JUVENTUT

Festa Major 30 d'octubre

Les imatges parlen

Fotos Miguel Laborde

miguel@saloumagazine.com / Tel. 625 877 883

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

perruquers

Tel. 977 353535
C/ Via Roma, 22-24
SALOU

ANNA PASTOR
esteticista i terapeuta

C/Aragó, 9 4ºB
Tel. 635543618
annapastor.xerta@gmail.com

bar · restaurante

Parrillada argentina
Carnes a la brasa
Menú diario
Tapas
Bocadillos

Tel. 977 352899
Plaza Carrilet, s/n · SALOU

100% ARGENTINO

19

20

21

22

23

24

25

27

26

28

29

30

CARNES, EMBUTIDOS Y QUESOS

Paco's
PRODUCTOS DE CALIDAD "Q"

C/ Escaladei, 2 · (travesia C/Barcelona) · Tel 977 380719 SALOU

Rovira
JOYERIA Y RELOJERIA

C/Valencia, 20 · Tel. 977 38 03 94
SALOU

- 1 Grup Ball de Bastons IES Jaume I
- 2 Paella popular
- 3 Paella popular
- 4 Pubilles i hereu
- 5 Gegants i Quartet Abdelazer
- 6 Pedalada popular
- 7 Gran festa infantil
- 8 Banda la Unió musical Jaume d'enveja
- 9-13 Festes infantils i Festa de l'escuma
- 14 Casal argentí, mostra d'entitats
- 15 Torneig de dards
- 16 Associació Cultural Aragonesa
- 17 Escola de dansa Sandra Rubí

- 18 Escola de dansa Sandra Rubí
- 19 Cercavila
- 20 Festa Infantil
- 21 Associació Cultural Senegalesa
- 22 Associació Llatina Camino de la Luz
- 23 Nit de Halloween
- 24 Diables els Maleïts de Salou
- 25 Nanos de Salou
- 26 Club Petanca
- 27 La nit dels joves
- 28 Nit de Halloween
- 29 Nit de Halloween
- 30 Nit de Halloween

Eduard Pascual

20 anys de cultura popular a Salou

En aquests 20 anys de cultura popular del nostre poble és necessari destacar-ne un salouenc, l'Eduard Pascual. Sense aquesta figura, Salou, culturalment parlant, no seria el mateix. l'Eduard ha estat i és molt important perquè moltes de les activitats culturals que es duen a terme al nostre poble arribin a bon port. Amb la seva vocació i dedicació em pogut gaudir d'estones molt divertides amb els gegants, els diables i el que ha convingut, perquè l'Eduard no posa límits a tot el que sigui per a Salou. Segueix així, Eduard , i gràcies per la teva tasca!

● **Eduard, fes-nos cinc cèntims de la teva vida i de la teva relació amb Salou. Fem història per situar aquests 20 anys de cultura popular.**

Jo sóc fill de Salou, com la meva mare. De petit vaig ajudar a casa, a la botiga que teníem de queviures. Després vaig fer de secretari a l'oficina de Mariné-Alcover a Salou, va ser la primera feina remunerada que vaig tenir (i jo mai m'he vist de secretari!). Més tard vaig treballar a la platja... i actualment treballo al meu poble. Sempre Salou. La meva relació amb Salou sempre ha estat present, vaig començar fent el pessebre vivent amb la Mª Dolors Cedó. Concretament el primer que vaig fer va ser on actualment hi ha el bingo i vaig seguir a la Masia Catalana, fins que la Dolors ho va deixar i me'n vaig encarregar jo durant un temps, fins que va passar al grup Esplai. En la meva infància-adolescència també va haver-hi un fet significatiu, un dia el meu pare em va preguntar si volia una bici de carreres i jo ràpidament vaig dir que sí. Així va ser com va començar la meva afeció pel ciclisme. Vaig córrer tres anys federat per Vila-seca, quan Salou no tenia agrupació ciclista en aquell moment. Més o menys

cap al 1979-80, es va fundar l'associació ciclista Salou, de la que jo en sóc fundador i en vaig ser vocal. Aquest fet coincideix amb l'inici del Casal de Salou. Amb el Casal en marxa, es forma un club d'hanbol i un de bàsquet (jo, per alçada també hi era). Va arribar la mili l'any 81, i en certa manera, ho trenca tot. Ho dic així, perquè el primer permís que vaig tenir a primers de febrer, el meu cosí Ramón em va cridar per ajudar-lo. I quina és la meva sorpresa que em trobo un grup de joves que estan fent tres carrosses als baixos de l'edifici Medicis a la Via Roma , per obtenir una subvenció de l'ajuntament de Vila-seca. Aquí neix la Comissió de Festes. L'any següent em vaig fer vindre bé el permís per poder estar a la Festa Major i va ser l'any 83 quan vaig estar introduït totalment a la Comissió. A partir d'aquest moment vam tenir carrosses, ball... igual que a Vila-seca. Poc a poc tot va anar agafant forma, però, ens faltaven els gegants.

● **Quan vas començar a interessar-te per la cultura popular salouenca? Coincideix aquest interès amb l'inici de la colla gegantera?**

D'una manera o d'una altra sempre m'ha interessat el que es fa al meu poble.

Ben bé no sabia dir-te d'on surt el meu interès, una cosa et porta a una altra, i sense donar-me'n ja hi era dins. I m'agradava molt, disfrutava i en disfruto fins al dia d'avui. No sé dir que no a res. Tot el que faci referència a Salou, allà sóc.

Per entendre com va començar tot em de seguir fent història, que enllaça amb el que deia abans.

Vam aconseguir que Vila-seca ens pagués una parella de gegants, el Jaume i la Violant. La colla Gatzara, que durant l'any estalviava diners per al poble (pagaven cucanyes, el ball,...) ens va pagar la Maria del Mar. L'any 87 vam fer el bateig dels tres gegants. Recordo que la colla Cós de Bou de Tarragona ens van fer de mestres en aquest tema, perquè nosaltres no havíem portat mai un gegant. Jo vaig ser geganter el primer dia, però recordo que els primers

a encarregar-se de la colla van ser German, Txan, Cisco Orts... El primer gegant que vaig portar va ser el Jaume. Quan van venir a Salou el Pitot i la Pitota de Mont-roig ens van agradar molt, aquest tipus de gegantons motxilla. Vam convèncer al meu pare perquè ens fes l'estructura d'un gegant i el meu cosí Ramón va fer el cap. Les dones de la família van fer el vestit d'arlequí. Així va néixer el Pepot (pel meu pare que es diu Josep), gegant manotes, batejat el 88. L'any 90 bategem el Ramón, perquè la colla Gatzara ha pogut reunir diners amb aquest any de traspàs. Per raons tècniques es va haver de separar comissió i colla. Penso que a partir de l'any 90 vaig passar a ser cap de colla.

“Val a dir que m’ha tocat ser el cap visible, però la colla ho són tots. Som com una família, hi ha uns sis o set matrimonis que hi som des de fa molts anys. Jo no hi estaria davant sense aquest grup d’amics darrere”

Després, vaig fer una colla nova: els canons d'en Pascual. El meu pare havia fet tres canons per al poble al llarg d'aquests anys, de l'últim fa dos anys.

Tot el que sorgia ho anava fent: festa del calamar, processó de la verge, el rossegall, vaig fer de patge reial, de rei, de rei Jaume I, de pare Noel, constructor i conductor de la carrossa de la colla Picardies i més...

● **Els diables de Salou, quan van néixer i per què?**

Més o menys el 98. Un cop vaig anar amb la Marilén a ballar sota el foc dels diables i ens va agradar tant, que vaig anar a parlar amb el German. Els dos vam fer quatre números i vam anar de cap a l'ajuntament a buscar subvenció. Ens van dir que feia falta gent, que si en teníem endavant. A través de diversos mitjans de comunicació vam fer una crida al poble i als quinze dies teníem una llista de cent persones. I fins avui. Amb el naixement dels diables ens feia falta una bèstia de foc, però volíem que fos original, un calamar... Vam pensar que fos una bèstia dreta, així serviria per als gegants i per als diables. Va ser l'artista Manel Llauredó de Reus qui em va treure la idea del cervell, ja que li vaig explicar què volia sense cap esbós, de paraula. Ho va captar. De primer, la bèstia s'havia de dir *Mestral*, però ma mare em va explicar que el *Xaloc* era un vent que anava de mar a terra i era calent. Justa la nostra bèstia, que surt de mar cap a terra i és de foc, el *Xaloc*.

Les bruixes estan passant un mal moment, però mirarem de remuntar-les per l'any que ve.

● **Disfrutes amb el que fas pel teu poble d'una manera desinteressada?**

Jo disfruto moltíssim i si veig que la gent s'ho passa bé, encara disfruto més. M'estimo molt el meu poble. Si veig algú que escup a terra, no ho soporto i amb això ja ho dic tot. Cada cop hi ha més gent de fora i el sentiment de poble que puguem tenir nosaltres, ells no el tenen. M'agrada tot el que fa referència a Salou, tinc la sort de treballar-hi. La paraula, el nom de Salou, em fascina, m'agrada molt.

● **Trobes a faltar alguna cosa a Salou pel que fa a cultura popular?**

Trobo a faltar una cosa, però ja l'estem remenant amb gent jove amb empena. Una batucada. Si que a Salou s'està fent la banda de música, que em sembla perfecte, però, una batucada té molta marxa, i fa falta música al carrer.

Una altra cosa és la difusió dels actes que es fan al nostre poble. Moltes vegades no arriba a tothom la informació i molta gent es queda parada del que es fa a Salou i no en saben res.

● **Et retiraràs algun dia?**

Espero no deixar-ho mai. El motiu hauria de ser per anar a la part més alta de Salou (ja m'enteneu) o el reuma, vaja, una força major. Per voluntat pròpia, no.

● **Tens alguna cosa per dir als joves del nostre poble? On han de dirigir-se per formar part de la colla gegantera o bé dels diables?**

“El tema de la cultura popular és una opció per als joves. Es pot combinar tot, estudis, amics, gralles, gegants, diables. No estàs obligat a anar a tot arreu.”

Evidentment, tothom no pot anar a tots els llocs. No val diners i t'ho passes molt bé, és una bona alternativa.

Els joves interessats han de dirigir-se a l'ajuntament a la regidoria de cultura o festes i deixar el seu telèfon. Jo em posaré en contacte amb ells, per informar-los de què han de fer.

Contesta ràpidament...

Salou..... per mi ho és tot
Salou a l'hivern o a l'estiu..... a l'hivern
Un racó de Salou..... el passeig Jaume I
Una platja..... la platja capellans de fa uns anys
Una festa... la Festa Major de Salou del febrer
Un gegant... el Jaume
Un somni... ser l'amo d'Eurodisney
Una dita... vine amb mi que t'ho passaràs bé (collita pròpia)

Escola municipal de música Santa Cecília '07

Volem dirigir-nos a tots els lectors d'aquesta nova revista "Saloumagazine" per informar-vos de les activitats de l'Escola Municipal de Música de Salou, la més propera el 22 de Novembre Sta. Cecília, patrona dels músics, i com a tals ho celebrarem de la següent manera:

A les 17.30h.

Espectacle infantil dirigit a nens de 4, 5 i 6 anys, dut a terme per la companyia de Girona "Samfaina de colors", el nom de l'espectacle es diu "Nens al pati!", i versa sobre els jocs, les cançons... que fan els nens d'una escola en el moment de l'esbarjo.

Foto Samfaina de colors

Aproximadament a les 18.45h.

L'AMPA oferirà a tots els alumnes un berenar

I per acabar ...música! Flamenc-jazz a les 20h.

Fusió amb el grup ATIENTAS, format pels músics:

Georgi Olshanetsky-guitarra, Gerard Marsal-flauta i Luis Chacón-percussió

Foto grup Atientas

Una música entre aquests dos gran mons que són el jazz i el flamenc, en la que es pot assaborir les arrels de tot el món, un llenguatge propi que no deixa indiferent a ningú. Crítica i públic coincideixen en definir el seu directe com a un moment màgic de sensacions, que desborden els sentits.

Aprofitem per informar-vos d'un parell de coses:

Una curiositat: Sabeu perquè és Sta. Cecília la patrona dels músics?

Aquí va la història:

Sta. Cecília va viure al s.III però tota la informació sobre ella és a través de les actes del martiri, divulgades segles més tard, que expliquen que aquesta il.lustre donzella romana (venia de família benestant), fou promesa per els seus pares a un jove cavaller anomenat Valerià. La felicitat de las donzella no era tanta, ja que havia consagrat la seva castetat a Jesucrist, però no va voler oposar-se a la voluntat dels pares i finalment el casament es va celebrar sota les lleis romanes. Durant molts anys va entregar la seva vida als més pobres, i donava els seus béns als més necessitats. Sta.Cecília fou arrestada per propagar la fè cristiana, la varen tancar a l'habitació de la calefacció dels banys romans a fi que es morís, i al no ser possible va acabar degollada.

Se la relaciona amb la música perquè desde molt petita tocava diversos instruments musicals, alguns diuen l'arpa, també se la representa tocant el piano tot i que aquest instrument no fou inventat fins el S.XVIII. També es diu que quan fou arrestada no deixava d'entonar càntics al Senyor. Al 1584 fou escollida patrona de l'Acadèmia de Música de Roma... i fins avui dia.

També aprofitar per dir-vos unes petites, però importantíssimes, normes alhora d'escoltar un concert:

- Apagueu qualsevol aparell que pugui produir una senyal acústica (mòvils, alarmes...)
- No entreu ni sortiu de la sala durant l'execució musical, si és estrictament necessari aprofiteu els aplaudiments.
- Resteu en silenci, el soroll molesta al músic i al públic en general
- Gaudiu de la música
- Penseu que el músic està interpretant per a vosaltres i això li requereix molta concentració, per tant entre tots hem de col.laborar a que el concert sigui un èxit.

Des de l'Escola Municipal de Música de Salou MOLTES FELICITATS!!!! a aquesta nova revista, i desitjar-vos una llarga trajectòria plena d'èxits. ÀNIMS!

Grup Esplai Salou

Grup Esplai Salou

Si parles amb la gent del carrer sobre la nostra entitat és possible que l'únic que coneguin és que es tracta d'un grup de gent que fa unes colònies a l'estiu i, si s'escau, potser trobes algú que recordi que també representem un pessebre vivent anual en el qual hi participen els nens i nenes de Salou. Doncs bé, en gran mesura és així. La nostra dedicació principal és oferir un servei de colònies a nens/nenes i joves de Salou (i rodalies), però no es tracta solament de passar deu dies al camp jugant i ballant. És molt més: tota persona que passa per l'Esplai queda marcada, es crea un vincle d'amistat amb els companys d'esplai i aquest noi o noia en tindrà un record per a tota la vida.

Podríem dir, doncs, que formar part d'un esplai és una experiència única i incomparable en què el propòsit principal de tots els infants es passar-s'ho bé, relacionar-se amb altres nois/es, jugar i fer activitats. És llavors quan nosaltres mateixos ens adonem de la vàlua que té la nostra tasca, que no es redueix a mantenir ocupats una colla de joves fent un joc o activitat. Sinó que la nostra tasca té implícit, a més, ser un referent per al jove i és en aquest moment quan podem aprofitar per inculcar uns valors ètics que formin uns persones tolerants, obertes i felices, que facin de la nostra societat un món millor.

Sempre hem limitat el nostre treball al grup d'infants, però a causa de la manca d'activitats de cara al jovent de Salou, actualment estem ampliant els nostres horitzons i treballem amb adolescents de 15 anys. Realment és una experiència reconfortant i especial, ja que no és gaire normal dins la nostra societat trobar 20 joves de 15 anys que es vulguin implicar i responsabilitzar dins del Grup Esplai fent coses per als nens i nenes sense rebre res material, únicament el confort personal, la gratitud i sobretot l'estimació dels infants.

Això és d'agradir dins d'una societat on el voluntariat NO ESTÀ DE MODA.

A part d'aquesta petita mostra de qui som, tenim noves activitats on tothom que vulgui s'hi pot apuntar:

Esplai d'hivern: Dissabte sí, dissabte no: de 16.30h a 18.30 h, activitats per als infants a la Masia Tous. El curs, de novembre a juny, costarà aproximadament uns 40€ i tots els que hi esteu interessats hi podeu assistir el proper 24 de novembre.

Pessebre Vivent: Els dies 22, 25 de desembre i 1 de gener esteu tots convidats a veure el nostre pessebre i a gaudir de l'actuació dels infants de Salou, que amb tanta il·lusió fan possible aquest pessebre.

Una última cosa! Tenim una sorpresa que aviat us podrem desvetllar.

Després de més de 30 anys fent colònies ininterrompudament, l'únic que ens queda és donar les gràcies a totes les persones, infants, monitors, responsables, mossens i totes aquelles persones que han col·laborat desinteressadament amb l'Esplai.

El CEIP Santa Maria del Mar activitats d'octubre

Els alumnes de 6è hem après a respectar els animals, la seva forma de comunicació i a conèixer les seves necessitats.

Tenim un hort i un compostador que ens serveix per conèixer i experimentar amb els éssers vegetals i el seu cicle.

LA MORERA
DE PABLO & ESTER
RESTAURANT

C. Berenguer de Palou, 10 · Tel. 977 385763 · SALOU

Tenim un nou col·legi a Salou el CEIP Salou II

Aquí inicia el ceip Salou II la seva activitat. Som inquil·lins del ceip Salou. Malgrat les deficiències, el mòdul és còmode i acollidor. Per les finestres rebem molta verdor i llum i els voltants són molt tranquils.

Aquestes som totes les mestres que amb molta il·lusió i esforços, volem fer gran i fructífer el projecte. Per això, treballem de valent, però també tenim les nostres estones de bon humor

L'ANDANA

URBANWEAR

Francolí, 4
43840 Salou

Tel 977 352 044
e-mail: andanasalla@hotmail.com

El CEIP Salou I activitats d'octubre

Al CEIP Salou I hem rebut la visita d'"animalia", una activitat patrocinada per l'Ajuntament per saber tractar als animals.

Quatre Grapes

C/Carrià, 4
43840 SALOU
Tel./ Fax
977 381 247

El CEIP Europa sortida al bosc de la Marquesa

Aquest trimestre els alumnes de 4t estem estudiant la nostra comarca i el passat dijous 18 d'octubre vam anar a conèixer un "trosset" d'aquesta. Primer que tot vam fer una rotllana i ens va explicar què fariem. Vam fer 3 exercicis d'un bloc i després vam agafar les motxilles i vam anar a caminar per tota la platja llarga. Després vam anar al Bosc de la Marquesa, Vam entrar a un túnel d'arbres i vàiem el mar tan gran i bonic! Després amb les petxines vam fer un collaret preciós.

**ENGUIXATS
CALABUIG S.L.**

Marcos 659 474 565
Antonio 620 845 848

Pol. Industrial l'Alba · C/Vila del Olzina, s/n
VILA-SECA · Apt. de Correus 208
Tel. 977 376144 · Fax 977 396227

Casal argentí

casalargentinosalou@yahoo.com.ar

Gràcies al Casal Argentí i de la mà de Lili i Luis ha arribat al Centre Cívic de Salou el Tango. Una abraçada espera a tots els que vulguin conèixer aquesta dansa típicament rioplatense, amb el desig integrador d'obrir la nostra cultura a la cultura catalana que tant respectem.

Ja hi ha molta gent que s'hi ha apropat, tots els dilluns, dijous i divendres de 20.00 a 22.30 hores a la Sala Mediterrània del Teatre Auditori de Salou. Per a qualsevol informació o consulta es pot trucar al 977 354 338 o per correu electrònic a casalargentinosalou@yahoo.com.ar

NOTA INFORMATIVA:

El Casal Argentí a Salou els convida a participar a la reunió informativa que es realitzarà el dia 30 de novembre a les 20 h. a la sala de música *Xavier Turull* de l'Ajuntament de Salou per tal d'informar de les diferents comissions i projectes: **Cultural i Ensenyament** (suport escolar, tango, etc.), **Laboral** (borsa de treball), **Assistència social** (assessorament jurídic, suport psicològic, etc.), **Cooperativa d'habitatge**, **Esports** (futbol, rem, etc.), **Festes** (organització).

No hi falteu!, d'aquest acte depèn el futur de tots. Després de la xerrada esteu convidats a un pica-pica i refrigeri.

La associació de Tango Reliquias Porteñas
a sortit al carrer per difondre el Tango i la seva cultura
en el marc del Rally de Catalunya 2007,
fet que fou tot un èxit,
com s'aprecia en la imatge.

Què llegim?

El sexe en els llibres

Llibres que parlen de sexe. Pensant ens el joves, però útils també per als adults

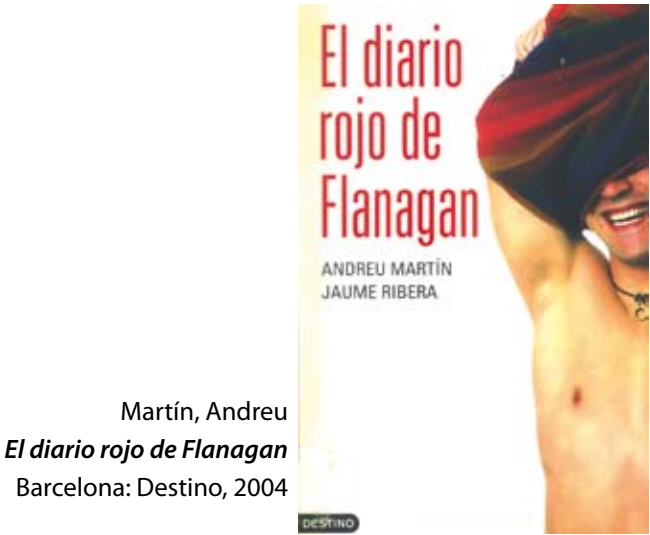
M. Victòria Domingo mdviqui@gmail.com
Bibliotecària de Salou

Ambdós llibres es complementen perquè descriuen l'aprenentatge de la sexualitat des de punts de vista diferents, segons com la viu l'explosiva Carlota o com la veu el famós detectiu Flanagan. Tant l'un com l'altre són personatges coneguts entre els lectors més joves, protagonistes d'altres novel·les, que en aquesta ocasió entrecreuen les seves vides literàries i ens l'expliquen pas a pas, cadascú des de la seva perspectiva i a través del seu diari.

Els llibres no són estrictament diaris ni tampoc novel·les. Els capítols novel·lats narren la història sentimental i sexual de la Carlota i el Flanagan i en els capítols de diari es van exposant tot el que aprenen sobre la sexualitat i els sentiments, de forma senzilla i directa. En conjunt, doncs, resulten una guia increïble i una font d'informació extraordinària en matèria sexual cara a la joventut, però també per a totes les edats, ja que el sexe segueix sent un tabú per a molta gent.

I és que al 2002, per exemple, a Espanya es quedaren embarassades 12 de cada 100 noies d'entre 15 i 19 anys, es diagnosticaren 2.336 nous casos de SIDA entre els joves de 16 a 21 anys i cada any, 14 milions d'adolescents en tot el món tenien un bebè.

Actualment la situació ha millorat perquè segurament ha minvat la desinformació i els falsos tòpics. I la Carlota i el Flanagan segurament també hi han contribuït. Perquè la lectura és també una forma lúdica d'aprendre.

Martín, Andreu
El diario rojo de Flanagan
Barcelona: Destino, 2004

Lienas, Gemma
El diario vermell de la Carlota
Barcelona: Empúries, 2004

centro de estética
maeva
Geraldine
Solarium
Depilaciones
Tratamientos, etc...

C/ Ciutat de Reus, 21 · local 5 · SALOU
(pasaje ed. Montserrat pasado escuela de danza Sandra Rubí)
Tel. 655 931 049

ANTONIO GUIU
Psicòleg Clínic
Gestalt · Terapeuta
Sexoterapeuta

Teràpia d'adults, adolescents i nens
Problemes de parella i sexuals
Reeducació infantil

C/Maria Castillo, 2, 4º5º · Tel. 977 351615 · SALOU
anguila@copc.es

El sexo, ¿es solo sexo?

Antonio Guiu
Psicòleg clínic, Gestalt-terapeuta, sexoterapeuta

¿Qué entendemos por sexo? ¿Es el sexo sólo la penetración? ¿Es sexo acariciarse? A menudo, cuando se habla de sexo, tendemos a centrarnos en la penetración. Pocas veces somos capaces de pensar que el sexo es algo más que un acto mecánico, pocas veces somos capaces de pensar en nuestra sexualidad como algo más que lo genital.

La palabra sexo se ha apartado tanto de su significado que al hablar de el, nos olvidamos de que todo lo que envuelve a una pareja en una relación amorosa también es sexo: dar y recibir una caricia, jugar a mirarse, insinuar sin mostrar... todo eso también es sexo. Quizá sea por lo que se ha dicho antes, porque ahora el sexo es sólo sexo entendido éste como la penetración, por lo que en la relación de pareja se está perdiendo algo muy importante: el sexo y la sensualidad.

Centrarnos en lo genital nos impide disfrutar de otras cosas, otros juegos que también pueden resultar muy placenteros. Tenemos que entender el sexo como algo más global, como algo que rodea a toda la persona.

Así y a modo de ejemplo os propongo el siguiente juego: *Disfrutar de una sesión de caricias.*

En primer lugar buscar un momento en el que la pareja pueda estar tranquila en casa, en un hotel... un lugar en el que no haya nadie que os pueda molestar e interrumpir. Ni hijos, ni amigos, ni familia. Nadie.

Lo primero que necesitaréis es una luz agradable y tenue. Entonces, los dos desnudos os colocáis encima del lugar escogido (la cama, por ejemplo, sería el lugar más cómodo) y primero un miembro de la pareja comienza a acariciar la espalda de su pareja, con sus manos, su boca... cualquier parte es válida. El objetivo es acariciar y notar a nuestra pareja.

Seguiremos hasta alcanzar las piernas y los pies. No tenemos prisa, vamos a disfrutar del momento, vamos a sentir el cuerpo de nuestra pareja y vamos a vivir del placer que

es tocar al otro/a. Cuando acabemos con la parte de atrás de nuestra pareja le pediremos a ésta que se dé la vuelta y continuaremos con el mismo juego pero por la parte delantera.

Seguiremos el mismo esquema: caricias, besos... Cualquier parte de nuestro cuerpo que intervenga en las caricias es bueno. Cuando haya terminado un miembro, es el momento de cambiar los papeles y que sea el otro el acariciado, siguiendo el mismo ceremonial, el mismo esquema.

Durante estos juegos, aunque parezca raro, quien da las caricias debe saltarse los genitales. Se trata de dar y obtener placer descubriendo las partes del cuerpo de nuestra pareja que nos pasan desapercibidas. Es en este momento cuando podemos descubrir que el sexo es algo más que sólo sexo, cuando podremos darnos permiso para dejarnos llevar por nuestro deseo y ver a nuestra pareja como algo más global, como algo más que un órgano sexual y al mismo tiempo descubrir que en nosotros también hay otras partes que nos dan placer.

Dejarnos sentir invadidos por el placer de las caricias de dar y recibir es también sexo y también nos ayuda a contactar y compartir placer con nuestra pareja.

Si deseas comentar algún tema, alguna cosa que te llame la atención escribe tus preguntas a mi e-mail, gustosamente responderé en la revista a todo aquello que plantees.

Diari d'un adolescent

Miquel Garcia info@saloumagazine.com

El meu nom és Miquel, tinc 24 anys i estic estudiant empresarials. Suposo que he decidit escriure quatre ratlles pel que fa a la meva vida per deixar constància de lo penosa que és.

És dissabte a la nit i he quedat per sortir amb els col·legues. D'aquí a una hora em passaran a buscar per anar de festa. Estic preparat i impacient per marxar. M'he posat els pantalons que tan agraden a les xatis (realment els agrada el meu culet i no el tros de roba que el tapa), m'he pentinat els cabells de punxa i perfumat fins i tot els calçotets. Porto la cartera ben plena perquè avui, com sempre, pillaré 1 gramet de farlopa i 25 rules, 100 euros pel cap baix. Si no pogués pillarme res, no sortiria de casa, i aquí és on està el problema, aquí la veu de la meva consciència no em deixa tranquil. Quins collons! Perquè, perquè em drogo? Perquè he deixat que es converteixi en un hàbit? És que els meus pares no m'han avisat prou? Així sóc més home? Què em passa?

La meva vida era normal, com la de qualsevol adolescent. He d'admetre que un bon dia per fer-me el xulo i per no sentir-me exclòs del grup vaig decidir tastar les drogues. Aquest tast m'ha portat fins avui, ja fa dos anys que no paro. Qualsevol excusa és bona, fins i tot un partit de futbol amb els col·legues i unes birres ja és motiu per clenxar-me. Ho veig, ho puc dialogar amb mi mateix interiorment, però no faig res i segueixo. Fa un any, vaig veure morir el meu amic Ton. Es va quedar pillat, ja no tenia ganes de viure, tot era de color negre i va acabar suicidant-se. I jo ho he vist! Em moro de por només de pensar que em pot passar a mi. Sóc molt jove jo per morir! Però, ben pensat, a les cinc de la matinada (quan ja no controlo) quan agafo el cotxe també puc tenir un accident i palmar-la. O el que és pitjor, enportar-me per endavant aquella família que marxen de matinada per anar a buscar rovellons carregats de nens i la iaia!

El cos humà està preparat per sortir de farra i aguantar sense fotret merda. I si a les 5 ja és hora de retirar, doncs cap a casa! No cal anar als afters, allí ja no hi trobo res de bo, tothom va passat de voltes i l'únic que hi trobo són mals rotllos. Doncs, si ho saps perquè no ho fas? No pots? Va Miquel... desperta!

Les drogues s'han convertit en un hàbit dins la meva vida i no faig res per evitar-ho. El cas és que no m'agrada viure així i no sé com sortir-ne. Potser ha arribat el moment de parlar-ho amb els meus pares. Es decepcionaran, això si no ho sospiten ja. Em quedo glaçat només de pensar en el moment de la conversa. Ho he de fer, per mi i per ells. No és just que passi la resta de la meva vida lligat a la droga. Ho he de fer. Igual que vaig ser "valent" per provar la droga, he de ser valent per buscar refugi en aquells que m'estimen de veritat i que no em giraran mai l'esquena ni em jutjaran per unes coses o per unes altres. Necessito ajuda, jo sol no puc, no trobo el camí ni la drecera que he d'agafar. Als meus pares, que us estimo molt, deixo escrites aquestes quatre ratlles per si un dia no he sigut valent de veritat, sabeu que per un moment se'm va passar pel cap de demanar-vos ajuda. Per vosaltres.

Avui pillem...

Cannabis

www.laclara.info

Una droga que per a alguns, és com un cigarro, com si fumar-ne fos normal i no portés cap problema (i no és així) i per a uns altres com si fos una mena de dimoni pervers, origen de tots els mals de la joventut (i tampoc és així).

Què fan

En general, fa que canviï:

La cara: somriure fàcil i ulls vermells.

El pensament: rotllo filosòfic i, ahora, estar empanat.

La parla: en clau d'humor i de riure, i més lenta.

El metabolisme: més gana.

L'activitat: més apalauque i son.

Alguns tipus de maria -que poden ser molt potents i canyeres- poden provocar efectes més extrems (posar com una moto o fins i tot al·lucinògens) Tot plegat depèn d'on es fuma, amb qui, quant, en quin moment s'està, etc...

Mola saber...

Quan es parla de cannabis –nom de la planta- es fa referència a l'haixix i la maria. De xocolata hi ha dos grans tipus: el pol·len –generalment més suau- i l'haixix (pot ser pol·len primera criba i el apaleao, segones i terceres cribes) no són coses diferents. La maria pot sorprendre. A vegades de bon rotllo i d'altres de mal rotllo (si és forta, amb poca, la ratllada pot ser heavy). L'haixix està força adulterat. Normalment amb substàncies poc nocives però, a vegades, amb coses com ara oli utilitzat de cotxe, pneumàtic, plàstic,... o sigui, que la qualitat sol ser bastant pèssima. A més, com que es pilla en el mercat negre, no ens ve empaquetat ni amb la informació del que conté.

Si tu ets, si tu estàs...

Si tens tendència a que el coco et faci males passades, fumar-ne pot ajudar a que tinguis alguna crisi forta. En cas que tinguis algun trastorn de tipus psicològic, els porros te'l poden complicar. Si ets una persona molt tranquil·la i pausada vigila amb els porros, perquè treuen energia, i tenir-ne és la gràcia de ser jove. Si els utilitzes per calmar-te, perquè ets una persona nerviosa o perquè tens mals rotllos (a casa, amb una exparella...) pots buscar altres solucions que no passin per la química.

En fumaré

Utilitza les neurones per triar el moment i el lloc per fumar i per posar-te un tope. Fumar a totes hores i a tot arreu és senyal de que se t'escapa de les mans. El curro i l'institut no són llocs per fumar porros. Sigues discret. Si veus que no t'entren bé, para. No siguis massoca, que a col·legues els hi senti bé, no vol dir que et passi a tu. Si fumar et treu les ganes de fer coses o et quedes hores pillat amb la Play, la tele o a un banc de la plaça... Pensa-t'ho: que et moli fumar porros no vol dir que no hakis de fer res més. Al lloro amb les mescles.

No en fumaré

A estones pots passar-ho molt bé amb col·legues que en fumen, rient amb ells o –a vegades- d'ells. Si són d'aquests que no paren de fumar, pot arribar un moment que et rallis, perquè són uns apalancats i tu estàs en una altra història. En cas que t'hi trobis malament, te'n vas tranquil·lament. Si alguna vegada tens curiositat en provar-ho, fes-ho amb algú amb qui estiguis a gust. Assegura't que és perquè tu vols i no perquè estàs envoltat o envoltada de fumetes.

Diuen que...

Els porros són millors que el tabac: Però si porten tabac! Un paquet al dia casca la salut i enganxa molt més, que un parell de porros però un parell de porros afecten més el coco.

Que fumar porros mata neurones: Els porros no creen efectes irreversibles en el cervell (malgrat toca la memòria, l'atenció i la concentració) Hi ha persones interessades en exagerar els problemes que creen els porros.

Expressió poètica

Mamá

Mamá, voy a ir a la guerra.
Las trompetas beligeras y
belisonas me llaman y a ellas
acudo como Ulises subyugado
por los meandros sinuosos
de lánguidos cantos de sirenas.
Azuzé mi trepidante caballo
surcando el viento helado
hacia la remota y enigmática
tierra de Umir,
que cuenta la leyenda
que está situada
en el punto álgido de
la anfractuosa, escarpada
cordillera de los Cárpatos.

Mamá, en los momentos de asueto,
cuando las afiladas lanzas
y las orgullosas espadas descansan
y duerman ya los guerreros
henchidos del buen vino de la tierra
y las copiosas viandas,
tejeré estos versos a la luz de las
estrellas y la pálida luna
para decirte lo mucho que
te quiero, con mi torpe, grosero
estilo, y lloraré lágrimas de plata
por no poder tenerte a mi lado.

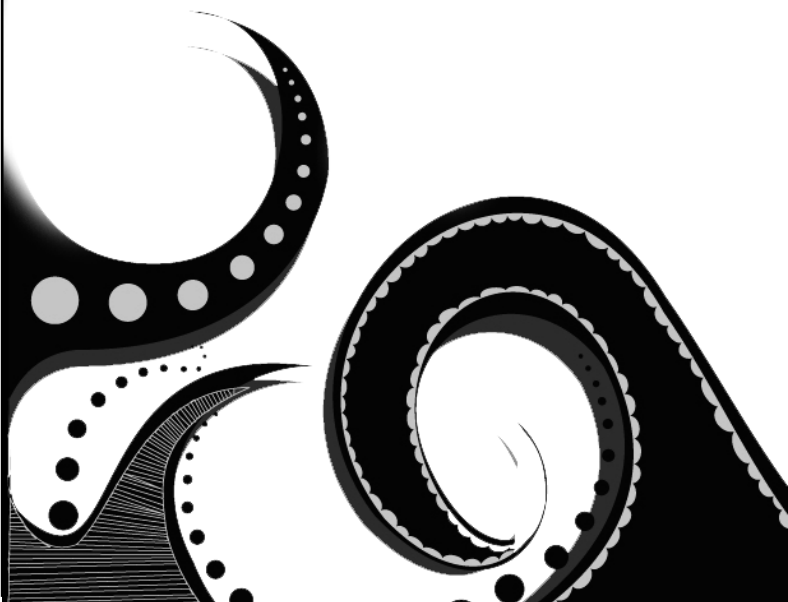
Y cuando hayamos invadido
con contumaz violencia la
remota, enigmatica ciudad de Umir,
que cuentan las leyendas que
está construida de mármol,
Marfil y oro.
Cuando ya no haya tristeza y
los guerreros se dediquen al saqueo,
me apartaré cuidadoso hasta
el jardín real y,
si no he sido antes atravesado por
una lanza,
buscaré en él la flor más bella,
más fragante, más delicada
para traértela como mi
botín máspreciado.

Capitán Nemo

Echar amarras o quitar amarres

Me compraré un velero para navegar a ninguna parte,
para emigrar de la migración,
para tener todos los días una vida nueva, una vida distinta.
Daré la vuelta al mundo y al final de mi vida,
volveré a mi país natal como extranjero,
para morir como desconocido,
y tan solo seré una anécdota;
en los seres vivos que alguna vez me conocieron,
que alguna vez me quisieron,
que alguna vez.

Miguel Laborde

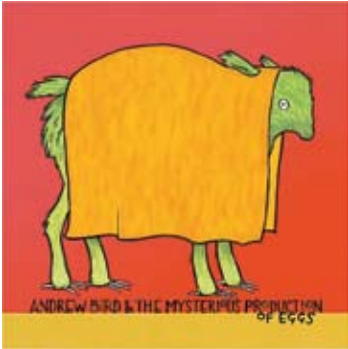

Què escoltem? Recomanacions musicals

Vladimir Lozano

ANDREW BIRD

Andrew Bird & the Mysterious Production of Eggs (2005)

Es tracta del penúltim treball d'aquest multi-instrumentista americà. Un personatge que ha treballat en bandes de jazz; practicant el violí i que ha acabat agafat a la guitarra amb una marca aproximada al pop. L'àlbum conté 14 temes de qualitat que engaxen pràcticament en la primera escolta. A.Bird deixa veure clarament la seva musicalitat en aquest treball que pot escoltar-se com un tot, enllaçant cançó rere cançó, amb una certa facilitat.

MICAH P. HINSON

Micah P. Hinson and the Opera Circuit (2006).

Tot i ser comparat amb altres artistes - tots amb un marcat estil personal, com ara Leonard Cohen o Nick Cave - Micah P. Hinson poseeix un discurs musical únic i de marca independent. Senyalat per una espècie de maleït destí, MP Hinson sofrí el desengany de l'amor, el pou de l'alcohol i les drogues, tot per a acabar fultminant-se en una presó. Una experiència vital que la seva veu interpreta en melodies precioses, delicadament acompanyades. Un treball amb profunditat, seriós i amb un toc tradicional, trist

ANTONY AND THE JOHNSONS

I am a bird now (2005)

Absolutament espectacular, aquest àlbum pot deixar clavat a qualsevol després d'una primera escolta. Inclassificable, l'artista ho és tot menys indiferent. La càrrega emocional és molt densa; la interpretació precisa i la instrumentalització del moment, meticulosa. Melodies tristes que van creixent i decreixent deixant-nos perplexes, amb la sensació d'estar topant amb alguna cosa realment nova. La veu d'Antony són tantes coses a la vegada i d'una manera tan simple i clara...

KINGS OF LEON

Aha Shake Heartbreak (2005)

Formació roquera del sud dels Estats Units, Kings of Leon va surtir de l'anonimat al telonejar a bandes de caché com U2 o els Strokes. Es tracta d'una banda familiar en el sentit estricte de la paraula, formada per dos germans i un cosí que et podrien fer reviure el rock dels 70. Dosis amb claretat de guitarres, gran bateria, revisions clàssiques; algunes melodies són enganxoses i requereixen repetició. Molta facilitat en la visió del rock emprant maneres poc habituals en l'escena actual.

Tel. 977 382913
C/ Francoí, 8
Local 4B
SALOU

PELUQUERÍA

Solos ante el peligro

Ray Lasheras <http://candymenband.blogspot.com>

Valga decir de principio que mi objetividad ante el tema que se trata en este artículo es nula. Evidentemente todo periodista debería ser objetivo y neutral, pero primero que no soy periodista, segundo, que soy parte implicada y tercero que no me da la gana.

Raro es encontrar a alguien que diga que no le gusta la música. A todos nos gusta la música, a unos más y siguen y persiguen a sus músicos y artistas favoritos y otros pues no tanto, solo de acompañamiento a su trabajo diario o de fondo en una discoteca de moda. Pero a todos nos gusta la música. ¿Qué haces tú por cuidar, mantener, potenciar o por lo menos intentar que no se hunda? La música se muere. No, no. No voy a hablar de las descargas ilegales, los top manta o las grabaciones piratas. Mientras un CD siga costando mas de 10 euros, me parece totalmente lícito y consecuente que ni dios pague por un Cd. Quiero hablarlos de los grupos de chavales que se rompen los cuernos, se gastan sus ahorros y pierden horas de sueño, de novia, de familia y de vida por tocar la música que les gusta con sus colegas. Que pierden dinero comprando instrumentos musicales que son del todo inaccesibles para cualquier chaval que trabaja por menos de mil euros al mes, que pierden dinero en alquileres de furgonetas viejas y malolientes para tocar en el pueblo de al lado, que pierden dinero en locales de ensayo sucios, pequeños y donde saltan los plomos cuando enchufas una guitarra de más.

Y estos jóvenes, estos chavales, no son de países tercermundistas con gobiernos dictatoriales donde solamente el hecho de nacer te hace un esclavo de tu país. Esto pasa aquí, en Salou. Al lado de tu casa. Son muchos los grupos de chavales que se juntan dos o tres veces por semana en un local que tienes al lado para tocar. Sólo por el hecho de pasárselo bien, por tocar con sus amigos. Pero, aparte de eso, crean, componen, innovan... y lo más importante, se preocupan por la música.

En una época donde se acusa a los jóvenes de no preocuparse por nada, de no interesarse por nada, de no involucrarse en nada que no sea drogas, fiesta o consolas, existen una serie de jóvenes que aún sueñan con que alguien más que su madre escuche sus canciones.

Cuándo fue la última vez que fuiste a un concierto de un grupo que no conocías? Cuándo fue la última vez que te paraste a escuchar más de dos canciones de un grupo de Salou que tiene la gran suerte de poder tocar en uno de los tres locales donde dejan hacer conciertos?

Tocan gratis, sin medios. Horas antes de que puedan hacer ese concierto los ves cargando y llevando bultos enormes sólo porqué sí, por tocar. Para que vengan los cuatro colegas del trabajo y del instituto a verlos tocar. Después de calentarle la cabeza al dueño del pub de turno, que sólo son tres, para que puedan tocar un viernes a primera hora de la noche no sea que los vecinos se quejen.

Estos chavales los tienes aquí al lado, en el PIJ (punto información juvenil, al lado de la RENFE) y cada día hay ensayos, cada cierto tiempo el Ayuntamiento monta alguna historia y pueden tocar en el paseo, o por la fiesta mayor, o gracias a mucha ilusión y tiempo, grabar un CD con temas de los grupos de Salou. Eso es a lo máximo que pueden aspirar estos músicos, porque ellos sí son músicos, porque aman la música. Más allá de las "operaciones triunfo", de conceptos como MTV, SONY o GRAMMY... lejos de pensar que Internet les roba su trabajo...

Si ves un día a un chaval que te ofrece un CD con los grupos de Salou, al menos, dale la oportunidad de escucharlo. Porque si ni tú apoyas a los de tu casa, a los de tu equipo ¿Quién lo va a hacer?

www.blogray.com

il-lustracióleidystyle@gmail.com

Cultur@ Messenger

Marc Espasa
marcespasa@gmail.com

300 milions d'usuaris no poden equivocar-se, si no tens Messenger no ets ningú. Per això analitzem alguns dels seus trets fonamentals, per a conèixer el funcionament d'aquesta plataforma de conversa, Messenger, el xat.

“Un cop ja tens el teu compte obert pots començar a tunejar-te la teva personalitat.”

Per accedir a Messenger, primerament t'has d'inscriure, un procediment ja conegut a internet: inventes dades que semblin reals per evitar que algú més tingui les teves dades a part dels bancs, supermercats, gimnasos, governs, telefòniques, universitats, videoclubs, associacions, biblioteques, clubs esportius, pizzeries a domicili, etc. Realment l'únic que t'has de currar és el codi postal, ja que comproven la seva veracitat, què difícil ho posen, ui sí. Per cert, no oblidis assenyalar inútilment la casella “no deseo que mis datos sean utilizados con fines comerciales”.

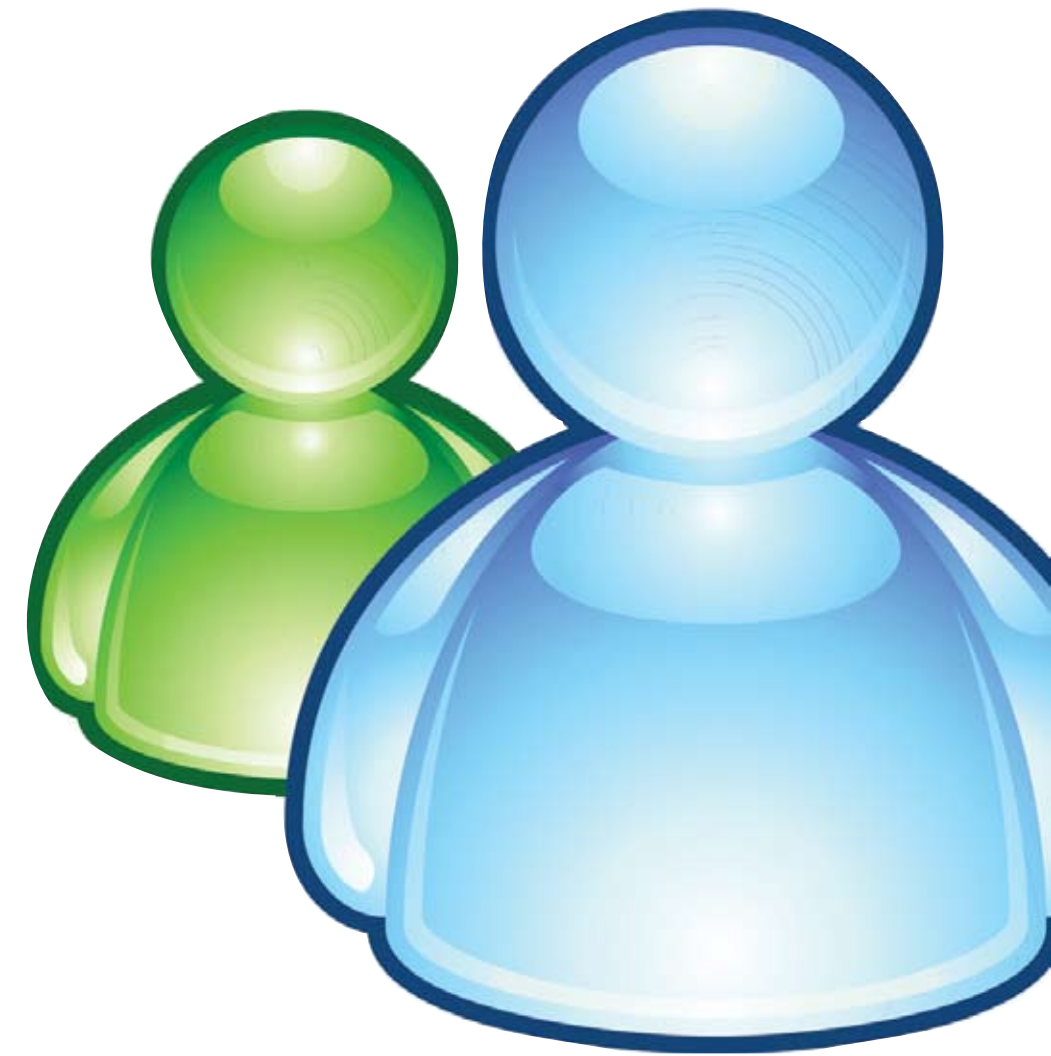
“No és només qüestió d'estar connectat o desconnectat, hi ha altres variables que responen a les necessitats comunicatives.”

Un cop ja tens el teu compte obert pots començar a tunejar-te la teva personalitat, anomenada també “avatar”, per a moure't dins el xat. Primerament has de triar un nom, històricament els noms s'han utilitzat per a identificar les coses, però amb el Messenger son múltiples les funcions per les quals s'estipula un nom/nick. Sovint s'utilitza per informar de coses que trigaries massa temps en que algú te les preguntés (segurament de lo intranscendents que resulten) “de vacaciones a Indonesia”, “ya tengo la entrada para el FIB”, “he aprovat selectivitat”... esperant que algú et preguntí pel tema (més per educació que per ganes) i poder pegar-li la xapa que necessites explicar. Quan parles cara a cara, en canvi, t'has de muntar drecceres i estratagemes per acabar

exposant la frase que volies treure “ah, pues resulta que yo toco en un grupo” com si l'altra persona no se n'adonés que la mitja hora de conversa anterior ha estat una simple introducció absurda perquè poguessis exposar el que t'interessa. Amb el messenger exposes la idea de forma dissimulada al nick i ja està “tenemos nuevos conciertos”, ah d'acord, toques en un grup. En d'altres ocasions el nick, s'utilitza per posicionar-te demagògicament a través d'eslògans fàcils o per plasmar gusts musicals, literaris... dades que creus que afavoriran la teva personalitat i que remotament poden interessar algú. No cal ni parlar de les fotos o arxius que pots utilitzar per complementar el teu avatar, el qual acostuma a distar bastant de la personalitat real de l'usuari. Sigui com sigui potser sí que al final l'avatar t'acaba identificant a grans trets: avorrit, graciós, polèmic, atrevit, ingenu, enginyós... però no sol coincidir amb la voluntat del qui el tria sinó més aviat és fruit de la interpretació que en fa qui el percep.

“En principi, el Messenger funciona com una comunitat en la qual tu tries a qui vols agregar i a qui no per formar part del teu grup d'amics.”

Un altre aspecte curiós del Messenger son els estats de connexió que pots triar, no és fàcil, no és només qüestió d'estar connectat o desconnectat, hi ha altres variables que responen a les necessitats comunicatives o millor dit, no comunicatives, dels usuaris, les més utilitzades son: “no disponible” i “ausente”. En un principi solen voler dir que no pots mantenir cap conversa, perquè estàs ocupat, tot i que és la mentida més acceptada d'internet, ja que realment vols dir que no tens ganes de parlar amb el primer necessitat de conversa que passa. En aquests estats, la gent et pot escriure i tu pots triar no contestar (emparat sota el “ausente” o “no disponible”) o contestar i quedar com un mentider, però de confiança.

Però si finalment decideixes que estàs obert a conversar (en principi si et registres és per això) t'acabes trobant, tard o d'hora, amb un element rabiós, tant utilitzat com odiat per la comunitat Messenger: els “emoticonos”, (desconec la traducció, emoticones? Bé, crec que se m'entèn). Es tracta de rostres asexuals que, segons diuen, divergeixen de l'espècie humana per a identificar-se amb tothom (molt coherent), i que mostren les emocions bàsiques: tristesa, felicitat, ràbia, ira, etc. Algun romàntic pot pensar que s'utilitzen per a descriure la complexitat de les emocions en tota la seva immensitat... ni de conya, s'utilitzen per a fer front a la vergonya i a la vagància. A la gent no li agrada haver de dir “em fa molt feliç això que escrius” o “em poso vermell al llegir aquestes paraules”, en comptes d'això, emoticono al canto, i que l'altra persona s'ho prengui com més li agradi. Per cert, si es busca per google es poden trobar diferents iniciatives “anti-emoticono”.

“Fins fa poc, s'esborrava el seu nom i el seu número de l'agenda del telèfon mòbil, com si es tractés d'una “castració digital” que desinhibeix les ganes de saber-ne res.”

En principi, el Messenger funciona com una comunitat en la qual tu tries a qui vols agregar i a qui no per formar part del teu grup d'amics. Tu envies i t'envien invitacions per agregar-te com a contacte, les pots acceptar o rebutjar i, com és lògic,

posteriorment els pots eliminar. Tot i aquesta possibilitat d'eliminar contactes, has d'anar amb compte, ja que existeixen webs en que introduint el teu registre et diu qui t'ha eliminat del seu Messenger.

“T'ofereix un nou lligam per a eliminar i et dona la possibilitat de saber si t'han esborrat.”

Antigament, diuen que quan volies oblidar algú cremaves les seves cartes, tot un ritual de protesta que aparentment et feia algun efecte assemblat a un “reset emocional”. Al cap d'uns anys, el que es feia, era treure les seves fotografies del suro de la paret, ja que les fotos eren el record més precís d'aquella persona i el mural del suro representava la vida de qui el decorava (fora del suro = fora de la vida). Fins fa poc, s'esborrava el seu nom i el seu número de l'agenda del telèfon mòbil, com si es tractés d'una “castració digital” que desinhibeix les ganes de saber-ne res. Avui en dia, la grandiositat del Messenger, no només t'ofereix un nou lligam per a eliminar sinó que et dona la possibilitat de saber si t'han esborrat a tu, si més no, en aquest aspecte hem avançat.

Com i per què tocar l'ukelele, en sis lliçons fàcils.

Fèlix Cursal • info@saloumagazine.com

L'ukelele és un membre pobre de la dilatada família dels instruments de corda, una espècie de guitarra-bonsai, el tipus de traste que la gent compra com a souvenir si mai van de viatge de noces a Hawaii. És menut, i tot i que hi ha models lacats en colors espectaculars (esmeralda, turquesa, gris metàl·lic) la veritat és que ni la seva forma ni el seu mecanisme són especialment atractius estèticament, ni sofisticats, ni interessants. A més, és un instrument fràgil i molt, molt difícil d'afinar. Les cordes són de niló (nom tècnic: fil de pescar), i el seu so no és particularment fort ni definit ni agradable ni distintiu. La veritat és que sona com una guitarreta de joguina, fins i tot després de mesos de practicar a tort i a dret.

“És l'eina perfecta per a relaxar-se a la pausa del cafè, per combatre els nervis i la frustració de ser un empleat infrapagat i súperexplotat.”

Vaig comprar el meu ukelele (uke, en abreviatura familiar i carinyosa) un dia de pluja que anava cap a la feina, carrer avall. Queien quatre gotes quan sortia de casa, i no vaig pensar a agafar paraigua i, és clar, coses que passen, a mig camí ja era xop. Empipat, vaig entrar a la primera botiga oberta per aixoplugar-me: una botiga de música. Jo mirava per la finestra, veia la gent passar atrafegada i feia l'orni, dissimulant miserablement per no haver de fer front al noi que ja em començava a mirar amb aire servicial. No hi havia ningú més a la botiga i ja el veia venir: Què puc ajudar-lo en res?, cagunl'ou, que vénen paraigües?, oi que no?, doncs no em pot ajudar, però ara què li dic: No, gràcies, només volia fer una ullada. I vaig fer una ullada, i allà me'l vaig trobar, penjant rera el mostrador, més barato que un paraigua, un ukelele nou de trinca. Vaig regirar dins la butxaca: tenia el canvi just per comprar-lo. Lleis del mercat: l'oferta i la demanda, que vol dir que, a Europa, en un dia de pluja, un paraigua és més car que un instrument musical, mentre que en un hotel hawaïà ple de noucasats, és justament a l'inrevés. A més a més, venia en una funda de cartró llargarut que era perfecta per tapar-se el cap en un trajecte curt, diguem just per arribar a l'oficina. Així vaig aprendre la meva primera lliçó: reconeix el teu destí quan el trobis, mira'l a la cara, copsa el moment i l'ocasió, allà on es presentin i sense idees preconcebudes. No

sempre t'agradarà: la cara del teu destí no sempre és la que esperaves, o volies. En altres paraules, si et cal, fes servir l'ukelele com a paraigua.

Comprar un ukelele és com comprar un mòbil: pràcticament, te'l regalen a la botiga, però després si vols fer-lo anar et claven que és un contento. Si vols classes, hi ha profes, i si vols aprendre tu mateix, hi ha mètodes escrits per profes, que normalment són americans, i normalment tenen noms d'actor de pel·lícula de sèrie B, com ara Jim McNamara, o Hal, o Roy, o Melissa. En arribar a l'oficina, vaig deixar el meu uke al prestatge. Només després, molt després, i davant la pantalla de l'ordinador, vaig començar a tocar-lo, com es toca un gat: acariciant-lo a poc a poc i amb molta por de no trencar res. Digue-li avorriment o digues-li manca de productivitat, però un dels avantatges de l'ukelele és que no sona fort: pots tocar-lo sense molestar ningú, de fet, pots tocar-lo a l'oficina sense que ningú no se n'adoni, entre email i email, com qui no vol la cosa... De fet, és tan petit que el pots dur amagat a la mànega de l'abric, i tocar-lo sota la taula sense que ningú no el vegi ni escolti. És l'eina perfecta per a relaxar-se a la pausa del cafè, per combatre els nervis i la frustració de ser un empleat infrapagat i súperexplotat (o un directiu súperpagat, súperexplotador i infrahumà) amb la perspectiva de fer una cosa completament improductiva, només perquè et ve de gust, per desenvolupar el plaer sensual de l'esbarjo no planificat.

“Sigues pacient i gaudeix d'allò que fas, per absurd que et pugui semblar.”

Segona lliçó: converteix els teus vicis en virtuts i persevera en ells. El meu problema era que l'instrument no estava afinat, i tot i que l'ukelele sense afinació pot donar gran plaer (tàtil, psicomotriu, visual), tard o d'hora l'intèrpret anhelava també el plaer auditiu, per limitat i relatiu que aquest sigui. De manera que, després de d'una setmana de rascar a l'atzar, vaig decidir buscar tutor virtual: l'interxarxa n'és plena i bé, què més us puc explicar, immediatament vaig conèixer a un senyor amb pinta de jubilat de Wiscosin que ha penjat les seves classes d'ukelele a Youtube.

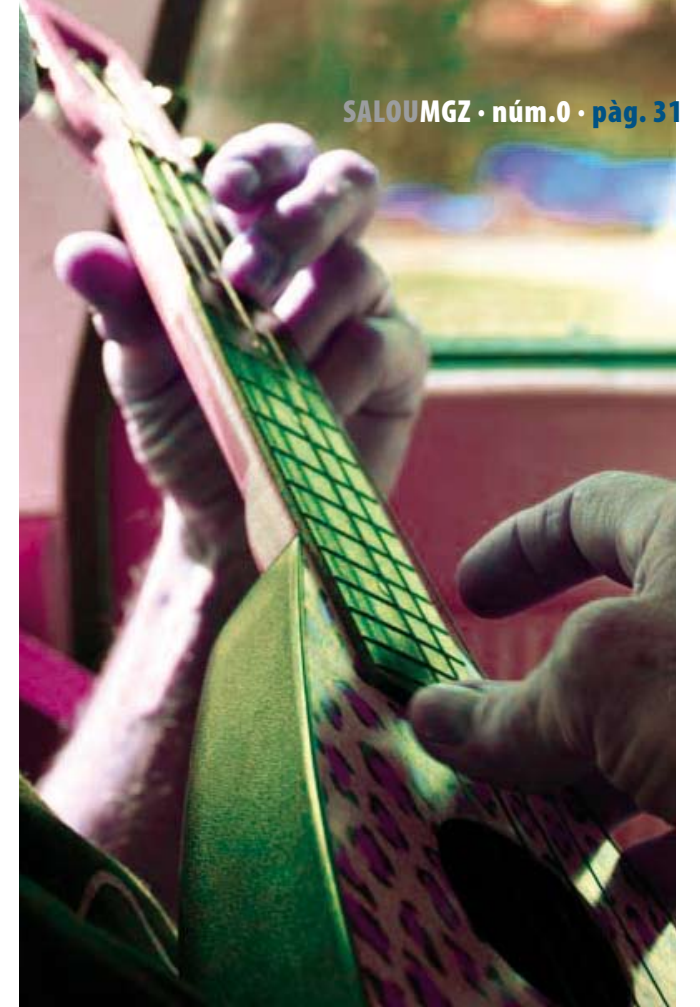
Potser soni parcial, però el fet és que aquest senyor -que no té ni idea de la meva astència- m'ha donat més fe en l'art de

la pedagogia que totes les reformes educatives, a Catalunya o arreu del món. No té objectius, ni procediments, ni bibliografia, però parla a poc a poc, no et fot la bronca, no et posa deures, i sempre, sempre, sempre està disponible. Tercera lliçó: no ho facis si no et ve de gust. Practica com i quan vulguis, i amb qui vulguis. La primera classe és dura, perquè t'ensenya a afinar, i has de provar un i altre cop fins que ajustes el so de cada corda per tal que coincideixi amb el so que surt de la pantalla. Si tens un ukelele com el meu, comprovaràs que això és prou difícil, una fita de l'enginyeria mecànica, perquè les claus que subjecten cada corda són de plàstic i no tenen gaire precisió, i després de provar un i altre cop sempre has d'empènyer la clau (en comptes de cargolar-la), així, a lo bèstia, per tal que aguantí la pressió de la corda i es quedi quieta en el so que vols. Això t'ensenyarà la següent lliçó, que és la quarta: sigues pacient i gaudeix d'allò que fas, per absurd que et pugui semblar.

“Quan deixes de pensar en l'objectiu, quan deixes de voler assolir una fita important, és quan comences a gaudir del procés d'allò que fas. I aleshores és quan avances de veritat.”

Després segurament aprendràs el teu primer acord, normalment re major, perquè només requereix l'ús de dos dits: l'índex de la mà esquerra (pitjant el tercer traste de la corda quarta) i l'índex de la mà dreta (rascant o acariciant les quatre cordes, ad libitum). Lliçó cinquena: escolta't, escolta't, i torna a escoltar-te. L'ukelele és l'instrument perfecte pels renegats de l'ètica del virtuosisme: aprofita't d'aquest fet. Sentir tocar el concert per a violí en mi menor de Mendelshon pot ser una experiència agradable o no per a l'orella que escolta, però per a les mans que el toquen és una carrera d'obstacles constant. No miris d'anar més enllà d'allà on ets: concentra't en el que fas. Amb dos dits ja et tens prou. Ja hi haurà temps per tocar escales cromàtiques en semicorxeres en prestíssimo. No facis com els fitipaldis domingueros, que tenen vacances i volen córrer més que ningú. Quan deixes de pensar en l'objectiu, quan deixes de voler assolir una fita important, és quan comences a gaudir del procés d'allò que fas. I aleshores és quan avances de veritat.

No hi ha -que jo sàpiga- concerts per a ukelele i orquestra, tot i que sí que existeix una Ukelele Orchestra of Great Britain, famosa per això mateix: per la idea esbojarrada i insòlita de què ningú pagui una entrada per veure i escoltar a deu tios i ties vestits de smòking, rascant i cantant com una fúria unànime mentre repassen un a un tots els clàssics del repertori del captaire. Nirvana i Txaiovski, els Beatles i els Undertones, Otis Reading i els Clash, Missy Elliot i una

transcripció de la sonata Waldstein de Beethoven. Jo, personalment, tresoro com a especials dues fites singulars de la literatura musical per a ukelele. La primera, el triple CD dels Magnetic Fields: 69 Love Songs (2000). Un disc pop en el sentit original de la paraula: popular, fet per la gent del carrer i per a la gent del carrer, amb cançons senzilles i emocionants, menudes i infinites, sense vergonya ni limitacions. Escoltar-lo sencer, d'una tirada, és com passar la tarda bevent whisky amb el teu avi punki, al porxo de la masia. Quan obre la funda i treu l'ukelele, ja saps que te n'explicarà una de ben bona... La segona obra és l'escena final d'un episodi de la segona temporada de Los Angeles de Charlie, un moment de distensió en què les intrèpides noies, després de solucionar una complexa intriga de terrorisme internacional, surten de la cabana d'en Charlie i tornen a la platja per discutir la jugada i fer-la petar una estona, tot xarrupant uns còctails amb els vilatans i vilatanes de l'illa. Mentre avancen en direcció a la mar, el sol va caient a poc a poc sobre la sorra daurada, i Sabrina demana un altre martini; la música para un instant i de sobte un xicot molt ben plantat i amb una faldilla hawaiana d'allò més sexi comença a rasgar el seu ukelele. Immediatament, se l'afegeixen d'altres, i ben aviat tots comencen a cantar a cor una cançó desconeguda per a mi, i també per a Sabrina, a qui els ulls ja li fan pampallugues. Els àngels esbossen un somriure transcontinental al ritme de la música dels ukeleles infinits. El noi de la faldilla es menea passant de tot. La càmera s'allunya de l'escena de la festa i es fon amb els colors del cel i l'insidiós zum-zum de la guitarreta-bonsai ja s'ha convertit en una reverberació còsmica de les esferes siderals, en una manifestació de l'ordre ocult de l'univers. I aquesta és la sisena lliçó que he après amb el meu estimat uke: si no coneixes la música, deixa't anar i no t'amoïnis.

Adéu, estiu 07'

Vladimir Lozano
vladimirlozano@gmail.com

És ple estiu 2007, Barcelona. Una crisi energètica sense precedents sorprèn i s'instal·la a la ciutat. Així, se'ns desmunta l'innegociable i anem a palpentes. Un aparell capta ara tota la meua atenció: el semàfor. Un instrument mitjançant el qual l'electricitat s'expressa en forma imperativa i que resulta determinant per al nostre moviment. Si és vermell, un s'atura; i si és verd, un altre avança. Llegeixo en Macbeth com conceptes antagònics ens fan de realitat i penso que l'orde de les grans ciutats és un desordre disciplinat. En faltar-li l'electricitat, el semàfor, nul, transforma Barcelona que, per uns instants, esdevé Delhi o Hanoi. El ritme monòton, payout, dels dilluns, dimarts, dimecres, dijous... transmuta en caos, retorna a un estat inicial. Les botzines prenen la paraula a la llum i ningú sembla tranquil, ans al contrari, tothom resta tens, en alerta.

El semàfor és un invent de finals del s.XIX, del Regne Unit. El primer exemplar actiu va ser ubicat a la ciutat nortamericana de Cleveland l'estiu de 1914. Per a què ens fem una idea de la seva importància, només cal dir que es calcula que en tot el territori espanyol actualment en trobem uns 300.000 exemplars, que permeten que els destins dels espanyols no es creuin en l'espai i el temps. No sembla estrany, doncs, que el domini tàctic d'aquesta màquina sobre l'home sigui acceptat per tots sense ni tan sols platejar-nos-ho.

Un veí accidental de la transformació còmica, o grotesca, de la ciutat de Barcelona deguda a la crisi energètica del 23 de juliol va ser el cineasta Woody Allen (Brooklyn NY, 1935). El director de films com *Manhattan* (1979) o *Hannah y sus hermanas* (1986) va presentar-se a Barcelona acompanyat de la seva musa Scarlett Johansson i, podem dir, que director i actriu van ser rebuts per tots els catalans amb eufòria. Eufòria que poc a poc donà pas a indiferència i que, en molts casos, acabà en avorriment. Com si es tractés d'una visita que un té a casa a sopar i que no acaba mai de marxar, Woody Allen ha sigut un exemple de com l'opinió pot fer aparèixer i desaparèixer herois o fantasmes.

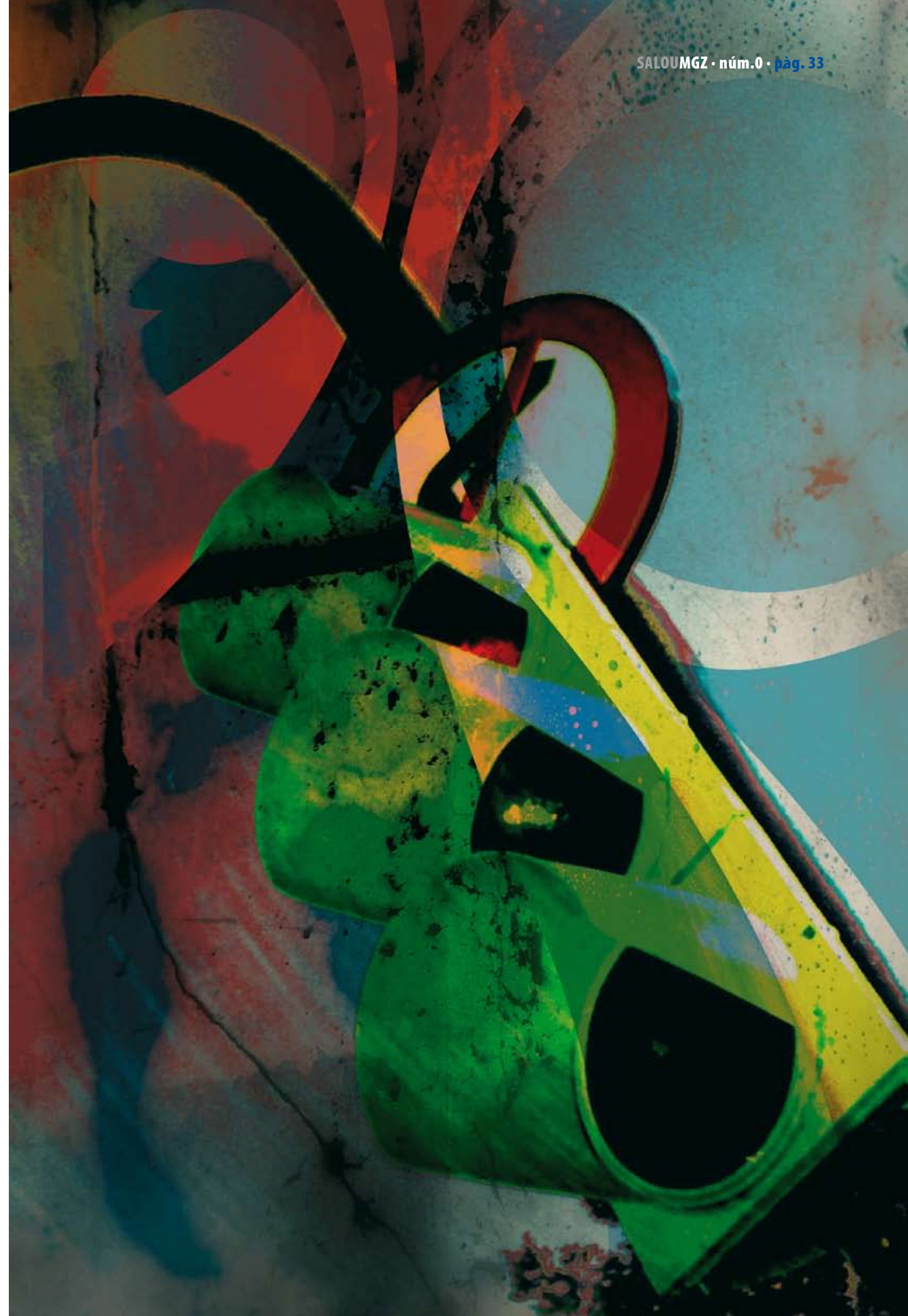
W.Allen plantà el seu campament base a la *Torre Agbar*, edifici que des de la plaça de les Glòries representa la Barcelona més moderna. Va ser ideat per l'arquitecte francès Jean Nouvel

(Fumel, 1945) sota les premisses de l'estalvi energètic i la inspiració, a través de Gaudí, de l'orografia de les muntanyes de Montserrat. I competeix en grandesa amb *l'Institut del Món Àrab* a París, que duu la firma del mateix J. Nouvel. Ambdues obres, absolutament fascinants.

Té un toc curiós, i no tant, perquè W.Allen escollís precisament la *Torre Agbar* com a seu. Dic curiós perquè tots sabem que el personatge és un hipocondríac i perquè en aquest edifici s'han donat casos d'una malaltia anomenada lipoatròfia en treballadors d'oficines. Tot queda compensat per la suposada forma fàl·lica de l'edifici!

Sigui com sigui, W. Allen deixà a Barcelona la seva pel·lícula, l'estrena de la qual esperem amb ànsia la seva estrena; i un concert amb el seu clarinet. La seva faceta de músic és un reafirmament del seu llenguatge jazzístic. En les seves pel·lícules, els personatges progressen i expressen el seu jo en relació amb els altres com en un quartet de jazz. Com afirmar el discurs des de l'honestetat amb tu mateix i el teu instrument i la teua pell, jugant al límit, sense ferir el tema musical, respectant la personalitat dels altres músics, marxar lluny, però caure junts en el mateix instant de glòria musical, podrien ser el repte del jazz. Art Blakey ho fa primitivament, Miles Davis s'ofega i plora el conflicte, Charles Mingus s'expressa instintivament, Duke Ellington interpel·la en el justament necessari, Elvin Jones inventa i deixa lloc per a tothom, Coltrane i Orenette Coleman són francs i punyents, Bill Evans és elegant, ... multitud d'expressions per a ordenar-se i totes acaben per entendre's. En el cinema de W. Allen, i això sona a vida real, no sempre és així.

*** No voldria acabar el primer article del primer número de la primera revista *Magazine de Salou*, sense retre homenatge a dos artistes morts aquest estiu. L'immens, Michelangelo Antonioni (Ferrara, 1912 – Roma, 2007), autor de títols com *La notte* (1961) o *Blow up* (1966), que va practicar la modernitat en el cinema i ens va ensenyar l'univers femení i el buit de la incomunicació. I el segon, la figura més mediàtica del *bel canto*, Luciano Pavarotti (Mòdena, 1935 – Mòdena, 2007), conegut com el "rei del do agut".

S.O.S. Racismo

Natalia Castellanos xt.instalaciones@hotmail.com

Nacen del alma ... como solemos nacer casi todos...

Llegan de la ilusión del destino por traerlos a tierra firme y allí, donde parece un lugar seguro se encuentran con el desprecio absoluto de aquellos que los ven diferentes. Nos miran temerosos como pidiendo perdón con las pupilas por haber nacido en un país vacío de sueños y nos damos la vuelta para no compartir su desgracia porque ya tenemos todos bastante con nuestra cruz a cuestas.

Como ser humano, y habiendo visto de cerca la vida (si así podemos llamarle) de una parte minúscula del pueblo africano, me culpo a menudo por no dar más de sí, por no tratar de recordar a cada momento aquellas miradas grises que me golpearon hace un tiempo, por no poder tender la mano y regalarles un trocito de mi felicidad. Como madre siento vergüenza por las imágenes que repetidas veces hemos visto en televisión. Mi hija, una preciosidad congoleña que nació en uno de esos países tachados por la suerte, vive hoy aquí, junto a su familia, con un millón de sueños en la mochila y un sinfín de caricias adornando cada una de sus mañanas. Pero sí... ella también es negra y paseará sola por las calles algún día, y subirá a un vagón de metro y seguramente habrá quién rechace su presencia sólo por ser de distinto color. Pero bueno... no pasa nada porque aquel que la insulte, aquel que se atreva a golpear su autoestima, llegará al bar de debajo de su casa para tomarse una cervezas y convertirse en un héroe mediático para más de uno.

Hoy recuerdo que en una ocasión cuando estaba a punto de ir a buscar a mi niña alguien me preguntó... ¿Y por qué la has adoptado negra?. Aquellas palabras me golpearon el corazón tan fuerte que no supe qué contestar. Mi hija es mi hija porque el destino decidió que fuera ella. Nadie me prestó una paleta de colores y me dijo: escoge.

Lo más triste es que tardaremos muy poco en olvidarnos de este episodio. Eso sí, hasta que llegue el próximo.

La república de les persones La bicicleta i l'equilibri

Xavier Fährndrich xfahndrich@mintsmind.com
Consultor

Anar en bicicleta és un exercici d'equilibri. Per definició. I també, amb els temps que corren, és un exercici d'equilibri cívic. Anar en bici és un equilibri continu entre respectar els altres (vianants, conductors...) i aconseguir a canvi que aquests respectin els ciclistes. És freqüent l'anècdota del ciclista que va per la vorera i espanta a una persona gran. La persona gran té tota la raó quan diu que no es pot anar en bici per la vorera. El sentit comú, diu que s'ha de fer descavalcat, caminant i empenyent amb la bici. Tots els arguments que els ciclistes acostumen a expressar per defensar-se: els conductors no ens respecten, no hi ha prou carrils-bici, l'ajuntament no fomenta la bici, etc., tot i estar carregats de veritat, no serveixen de res si els ciclistes no prediquen amb l'exemple.

Cada dia som més els ciutadans i turistes que trien la bici com a mitjà de transport. Creix el nombre de gent que agafa la bicicleta per anar a treballar i a passejar i també creix la gent que no agafa la bici però que percep aquest transport no contaminant com una alternativa al cotxe o a la moto molt vàlida. Els que n'estem convençuts demanem més respecte, a través d'associacions, de webs i de manifestos, i també de forma individual, intentant convèncer el nostre entorn familiar, d'amistat i de treball, o –com en el cas de l'anècdota d'abans- a senyores grans que ens criden l'atenció perquè anem per la vorera...

És un dret demanar respecte i fer el que calgui per aconseguir-lo. Però també és un deure respectar els altres. En una societat plural com la nostra hem de cercar la forma que els interessos d'uns i altres puguin ser compatibles. És l'equilibri que cal trobar. La bicicleta ha de poder conviure amb els que han triat desplaçar-se amb altres mitjans de transport, i sobretot, amb els vianants, amb qui tenen més en comú que amb els vehicles a motor.

Molts ciclistes ens queixem que no es respecten prou els espais reservats a la bici (carrils-bici, aparcaments, etc.), que els conductors de cotxes i de motos no posen atenció ni cura quan hi ha ciclistes pels carrers de les ciutats i per les carreteres d'arreu del país, etc. Cal que canviïn aquests mals costums que impedeixen un ús regular i segur de la bici. Però també ens hem d'aplicar "el mateix cuento".

Anar en bicicleta també està subjecte a certes regles que s'han de complir. Certes conductes de ciclistes estan perjudicant els moviments i les iniciatives municipals que fomenten l'ús de la bici i altres transports no contaminants. Per tant, cal que els ciclistes evitin circular per carrers en contra-direcció, cal respectar els semàfors, no utilitzar les voreres com els convé o lligar la bici bloquejant passos per a vianants... En definitiva, cal evitar que la bici es converteixi en una nosa per a moltes persones (pels vianants, principalment) i més en un problema que un símptoma de progrés i maduració de la nostra societat.

Els ciclistes han de comportar-se coma bons ciutadans i respectar vianants i conductors, i al mateix temps demanar el mateix tracte per part d'ells. Aquesta reciprocitat, aquest "equilibri", és un exercici de civisme, però també és una qüestió d'imatge i de promoció de la bicicleta: un mitjà de transport que aporta més qualitat de vida a les ciutats, contribueix a reduir la contaminació de l'aire, el soroll... La bicicleta ha de vendre la seva bona imatge, tant amb arguments mediambientals com amb arguments cívics. I per fer-ho cal parar compte i procurar mantenir aquest equilibri. Així, si la bici a més de ser un transport net, una manera de fer salut, també serà percebut per la majoria de la ciutadania com un cosa bona i positiva per a tothom.

Vestits la peça reina de la temporada

Alfred Besora afredbesora@mac.com
Salouenc, treballa de creatiu al Grup Cortefiel.
Viatja per tot el món buscant tendències.

Seguint la tendència de l'estiu, una de les peces de roba més importants per al proper hivern 2007-08 serà el vestit, en qualsevol de les versions que us presentem a continuació.

La força dels anys 40

Predominen els colors negres i grisos, amb estampats de petits motius en blanc i negre, i les versions més acolorides en vermell i porpra. Ideals acompanyats de mitges negres i sabates peep.toe (que són les que deixen veure el dit gros a la punta) (Roberto Cavalli)

Vestit amb brusa

Seria l'actualització del vestit camiser de les nostres mares als anys 70. Més curts que per genoll, i acabats a la part de dalt amb bruses amb volum i mànigues generalment llargues. Aconsellats amb botes de pell pel genoll. (Anna Sui)

Vestits amb cremallera

És l'opció més moderna i que respon a un més del rescat dels anys 80. Si volem fer-los més actuals podem combinar-los amb leggings negres i sabates o bambes baixes.

Conte de fades

Puntilles, llaçades i combinacions de teixits transparents i opacs, per a versió més romàntica i de nena bona. Són una bona opció amb mitges blanques i ballarines planes. (Phillip Lim)

Blocs de color

Aquesta és la tendència més esportiva i també té el seu origen la visió de l'esport als anys vuitanta. (Missoni)

Vestit volum sac

El volum és una de les tendències més noves de les últimes temporades, les faldilles globus i també els abrics, donen pas aquest hivern al vestit amb volum. Hi ha qui creu que no són aptes per a cossos voluminosos, però el volum sempre ha estat dels millors dissimuladors. (Bottega Veneta)

Vestit abric

Seria l'opció una mica més elegant o de vestit, seria un tall de tipus abric, però confeccionat en teixits molt més lleugers. (Tommy Hilfiger)

- 1- Anna Sui
- 2- Bottega Veneta
- 3- Missoni
- 4- Philip Lim
- 5- Roberto Cavalli
- 6- Tommy Hilfiger

centreòpticalou

Via Augusta, 15 · Tel 977 384709 · SALOU

ART-DECO

C/ Berenguer de Palou
Tel. 977 380754
SALOU

ARTICLES DE REGAL · DECORACIÓ
MARCS · QUADRES

LA TURRONERIA DE
LA IBENSE
ELABORACION ARTESANAL
SABOR DE CINCO GENERACIONES
La Ibense

El perquè de la moda, d'on surten les tendències.

Alfred Besora alfredbesora@mac.com

Més enllà dels flashos de les passarel·les, hi ha tot un món de professionals que trien, sense que ens n'adonem, què és el que ens posarem les properes temporades. El passat mes de setembre hi va haver sengles fires a París i a Milà, on els dissenyadors de tot el món van seleccionar els teixits amb els quals es confeccionaran les peces de roba que penjaran la propera temporada d'hivern 2008-09 a les botigues d'arreu. Res és casual en el món de la moda, tot està mil·limetrat i qualsevol producte, per increïble que sembli, respon a complicades estratègies de màrqueting.

Podríem dir que les tendències es gesten en reunions de "gurus", "trend-setters", o per dir-ho d'una forma més senzilla, de creadors, en l'ampli sentit de la paraula. En aquestes reunions s'analitza el mercat, els comportaments dels consumidors, de l'economia, etc... i s'estableixen unes línies directrius que seguiran tots els mercats, des de les companyies d'automòbils, les de telèfons mòbils, de decoració, de mobiliari públic, de cosmètica, i per suposat de moda.

Però és clar, el món no està per dictadures en aquest moment, i la moda viu un dels períodes més democràtics i globalitzats de la seva història. Ara ja res es porta, i tot es porta. Ningú es pot atrevir a marcar un llarg de faldilla o un color de corbata. El que hi ha són tendències, inspiracions per on desenvolupar productes. I més enllà del marquisme absurd dels vuitanta i finals dels noranta, el consumidor és lliure, i ho ha de ser per adaptar el que veu i es compra a la seva pròpia personalitat. Individualista seria una de les paraules claus del moment actual. Malgrat tot, també hem de dir que les grans companyies són molt sàvies i porten a terme tot d'estratègies per captar quants més consumidors millor.

Així és, que la propera vegada que us trobeu davant d'una caixa a punt de fondre la targeta de crèdit, penseu que probablement no heu estat tant lliures com us agradaria i que el que us acaben de posar dins d'una bossa moníssima, ve d'un procés llarg i feixuc de ments que no han dormit per a què acabeu firmant el paperet del comprovant.

I en el proper número, "Les famoses dissenyadores?" i per a ells "Com comprar-te un tratjo".

Coolhunters caçadors de tendències

Núria Benaiges nuria@saloumagazine.com

Els caçadors de tendències, també coneguts com a *coolhunters* són buscats especialment per les indústries vinculades amb el disseny, la moda, la tecnologia i la gastronomia. Moltes empreses contracten els seus serveis, i els informes que aquets els hi proporcionen són de caràcter vital alhora d'estar sempre un pas endavant de la seva competència.

L'activitat d'un *coolhunter* és bàsicament recollir informació, principalment en la via pública i internet, aquest recull d'informació es desenvolupa amb una mirada molt neutral de la societat, de res serviria un coolhunter que no és capaç d'acceptar, comprendre i analitzar diferents tipus d'estereotips. És vital també estar actualitzat en tots els àmbits i obtenir sempre la màxima quantitat d'informació.

L'imatge d'un *coolhunter* acostuma a ser la d'una persona "gastada", normalment sol, acompanyat per una càmera de fotos, una pda o simplement una llibreta. El *coolhunting* és un fenomen que no té ni una dècada de vida i té un funcionament sense estructures teòriques ni modes específics; per aquest motiu cada cop trobem més joves, que consideren que no formen part de cap estereotip, començant a preparar-se per aprendre a ser un *coolhunter*.

Els consells bàsics són: observar-ho tot, per més absurd que sembli, no tindre prejudicis i fixar-se molt en la gent que destaca respecte a la resta de la societat.

El racó de la salut

Anna Pastor annapastor.cherta@gmail.com
Terapeuta, massatgista

Benvinguts al racó de la salut

El SXXI aporta més reptes socials i laborals. Millores en tots els àmbits i avenços extraordinaris en tots els aspectes. Augmenta la necessitat de sentir-nos atractius, joves, saludables, actius i actuals.

Juntament amb aquests reptes una part no tant positiva, i que hem de tenir molt present, és que tenim menys temps per nosaltres i de la cura de la nostra salut.

Hem incorporat mals hàbits en l'alimentació, han augmentat el consum d'ansiolítics i somnífers, hi ha més trastorns cardiovasculars i, en definitiva, han augmentat les malalties i els trastorns relacionats amb l'estrés. Ens hem allunyat de la natura i de la vida tranquil·la.

Aquesta situació provoca un afany constant per trobar la manera de no acumular tensió nerviosa i per controlar i minvar les conseqüències produïdes per aquest ritme heretat del S.XX i que creix amb el nou mil·lenni.

Finalment entenem que la salut és molt important, un valor preuat, que moltes vegades passa per la calma. És per això que ha crescut l'interès per les teràpies alternatives, la meditació, el ioga i en general per portar una vida sana i equilibrada. Volem acostar-nos a allò del que a poc a poc ens hem anat allunyant. També és una gran inversió de futur. Entenem que necessitem cuidar-nos d'una forma efectiva i constant incloent dins la nostra rutina tot el que ens ajudi a trobar l'equilibri i el benestar necessaris per assolir els nous reptes del S.XXI, sense deixar-nos la salut.

El més important és sentir-nos entusiastes i positius, de manera que per no defallir en aquest racó, posarem al vostre abast informació i recomenacions per anar endavant i trobar-nos millor.

I com que avui és un dia de començaments voldria parlar-vos d'una tècnica relativament "nova" per nosaltres i no tant nova pels japonesos:

És l' Ito-termi teràpia.

El seu creador és Kin-Itsu Ito, psiquiatra i acupuntor japonès. La va crear l'any 1929, després de 20 anys d'investigació. Integra els principis de la moxibustió, el shiatsu, l'aromateràpia, el massatge i l'acupuntura, aconseguint reforçar els efectes de cadascuna d'aquestes teràpies.

Acupuntura: Actua sobre punts concrets per harmonitzar l'energia del cos.

Massatge: Millora la circulació sanguínea i limfàtica del cos.

Shiatsu: Actua amb pressions recurrents als canals d'energia.

Moxibustió: Aplica calor derivada de la combustió de plantes medicinals sobre la pell.

Aromateràpia: Aporta el poder curatiu de determinats olors amb efecte calmant i relaxant.

No té contraindicacions ni efectes secundaris destacats ni efectes colaterals que alterin la salut. Al contrari, provoca un benestar que pot durar moltes hores després de la sessió. Es poden tractar moltes dolències, en especial les tensions musculars, l'artrosi i el nerviosisme especialment perquè es tracta d'una teràpia relaxant i tranquil·litzadora. Millora la circulació sanguínia i accelera el metabolisme cel·lular. Evita els espasmes intestinals i millora l'estrenyiment, estimula el sistema immunitari, vigoritza la pell. I també pot complementar altres teràpies com per exemple, el massatge, la reflexoteràpia o el drenatge limfàtic.

Es practica estimulant el cos amb la calor que desprèn la barreta d'encens medicinal que crema dins dels "reionkis" (tubs de metall que substitueixen la pressió dels dits del terapeuta).

A l'Estat Espanyol, va ser difós a la meitat dels 80' per mestres com Shigeru Onoda i Hideo Asai. Val a dir que el darrer va ser el meu mestre. El secret és la fusió, escollir el millor de cada tècnica i unir-ho en equilibri. D'aquesta harmonia resurgiran la salut i el benestar.

Espero que hagi estat del vostre interès i tornar a estar amb vosaltres el mes vinent.

restaurant palas fresh cuisine

www.palaspineda.com
LA PINEDA · TARRAGONA · SPAIN
Tel. (+34) 977 370808

EDUARDO CUESTA. *Cheff Restaurante Lumine, Salou.*

RAFA SÁNCHEZ. *Cheff Restaurante La Casa del cura*

ION GARCIA. *Cheff Restaurante Palas, La Pineda.*

PABLO HOUSEMANN *Cheff Restaurante La Morera de Pablo y Ester*

CHIPIRONES SALTEADOS CON SETAS Y VIRUTAS DE JAMÓN.

Ingredientes x 4 personas:

600 grs. de chipirones limpios.
400 grs. de setas de temporada (rovellons, llanega, etc...).
1 cebolla.
100 grs. de jamón serrano cortado muy fino.
Aceite de oliva , sal y pimienta.
Ajo , perejil.

ELABORACIÓN:

Para las setas:

Limpiaremos la cebolla y la cortaremos en juliana (cortar muy finas las verduras en forma longitudinal), la pondremos a pochar (cocinar a fuego muy lento los ingredientes sin que lleguen a coger color) a fuego muy lento con el aceite de oliva. Una vez que esté casi cocida, le añadimos las setas, las salteamos muy poco tiempo y las reservamos en caliente.

Para los calamares:

Pediremos al pescadero que nos limpie los chipirones o los limpiaremos nosotros. Una vez limpios los pasaremos por una sartén antiadherente y “marcaremos” por los dos lados. Reservaremos en caliente.

Para la picada (aderezo que se usa habitualmente en la cocina catalana):

Pelamos los ajos y los disponemos en un recipiente junto con el aceite de oliva y lo trituramos con el turmix hasta dejarlo muy fino.

MONTAJE DEL PLATO.

Dispondremos en el fondo de un plato hondo, las setas y encima pondremos los chipirones. A continuación, le pondremos las lonchas de jamón cortadas muy finas por encima de los chipirones. Lo calentaremos un poco para que la grasa del jamón se caliente un poco. Terminamos con un poco de picada de ajo y perejil para acabar de decorar el plato.

MERLUZA EN PAPILLOTE CON VERDURITAS AL AROMA DE PERNOD.

Ingredientes x 4 personas:

Suprema de merluza de 200 grs. por persona.
Cebolla tierna.
Zanahoria.
Calabacín.
Patata.
Mantequilla.
2 cucharadas soperas de pernod.
Sal.
Pimienta.
Papel de aluminio.

ELABORACIÓN:

Se corta un trozo de papel de aluminio, previamente untado con mantequilla para que no se adhieran los ingredientes, teniendo en cuenta la medida que tiene que envolver la merluza y las verduras.

Se coloca la patata cortada en rodajas finas, y sobre ella el resto de las verduras cortadas a tiras. Se salpimentan ligeramente y sobre éstas, se pone la merluza en suprema y desespina completamente. Se añade una nuez de mantequilla y las dos cucharas soperas de pernod.

Envolver todo como si de un sobre se tratara, haciendo los pliegues necesarios a cada lado para que se haga al vapor en su propio jugo, pero sin oprimirlo.
Calentar previamente el horno a 180°C, e introducir la papillote a media altura, aproximadamente unos 10 minutos. Se sabe si la papillote está bien hecha cuando se hincha.

MONTAJE DEL PLATO.

Transcurrido este tiempo se abre el papillote y se sirve en un plato, aliñándolo todo por encima con los jugos desprendidos durante la cocción.

ENSALADA TIBIA DE SETAS CON QUESO DE CABRA Y VINAGRETA DE MIEL.

Ingredientes x 4 personas:

200 grs. de setas
Lechugas variadas
2 cucharaditas de habitas baby
8 tomates cherry
100 grs. de virutas de jamón
1 cebolla tierna
2 dientes de ajo
100 dl aceite de oliva
4 rodajas de queso de cabra rulo
10 cucharadas soperas de aceite de oliva
5 cucharadas de vinagre de manzana
2 cucharadas de miel, sal y pimienta

ELABORACIÓN:

Para la vinagreta:

Ponemos todos los ingredientes en un bol y lo batimos bien hasta conseguir una vinagreta ligada. Rectificamos de sal y pimienta y reservamos.

Para las setas:

Limpiamos las setas con un paño húmedo, picamos la cebolla y los ajos lo más finamente que podamos, ponemos en una sartén el aceite y dejamos que se nos poche y seguido echamos el jamón y las setas. Vamos salteando el conjunto poco a poco hasta conseguir la textura adecuada de las setas y reservamos.

MONTAJE DEL PLATO.

En el centro de cada plato ponemos un bouquet de lechugas y espolvoreamos las habitas, cortamos los tomates cherry por la mitad y añadimos las ensaladas, repartimos el salteado de las setas en los platos. Cogemos las cuatro rodajas de queso de cabra y gratinamos. Una vez gratinadas las colocamos encima de la ensalada, quitándole la corteza y aliñamos con la vinagreta.

CREMA DE PUERROS Y CALABAZA CON TURNEDO DE PANCETA A LA PIMIENTA NEGRA Y BERBERECHOS SOBRE CARPACCIO DE BOLETUS AIRE DE GENGIBRE Y FLOR DE CALÉNDULA.

Ingredientes x 6 personas:

3 Puerros, 2 cebollas
1 calabaza pequeña
3 patatas, 3 Ceps
1 litro de caldo de ave o carne
6 lonchas finas de panceta
2Kg de berberechos, 6 flores caléndula
20gr de lecitina de soja, 50gr de gengibre
Sal Maldon y Aceite de oliva

ELABORACIÓN:

Para la crema: Pochar el puerro y la cebolla añadir la calabaza cortada en dados pelada y sin pepitas, añadir las patatas cortadas, rehogar y por último cubrir con el caldo y dejar cocer unos 30 minutos a fuego lento. Rectificar de sal y pimienta, triturar y colar por el chino hasta que quede una crema fina.

Para el turnedo: Cocer al vapor los berberechos poco tiempo. Extender la panceta fina, rellenar de los berberechos pelados y hacer un turnedo.

El Cep: Limpiar las setas y cortar en finísimas láminas.

Aire de gengibre: Hacer una infusión con el gengibre añadirle la lecitina de soja y batir con el turmix hasta obtener la espuma.

MONTAJE DEL PLATO.

Montar el carpaccio de ceps en el fondo de un plato sobero regar con un poco de aceite de oliva y sal Maldon. Añadir encima el turnedo de berberechos previamente dorado en una sartén a fuego fuerte. Encima del turnedo pondremos un poco de espuma de gengibre y finalmente una flor de caléndula. Servir este plato a la mesa y finalmente la crema bien caliente la tiraremos con una salsera para que pueda disfrutar del plato en todo su esplendor.

El Club Salou Futbol Sala, més gran que mai

Club Salou Futbol Sala

El diumenge dia 28 d'octubre es va presentar el Club Salou Futbol Sala davant els seus seguidors.

El Club compta amb més de 200 jugadors d'entre totes les seves categories.

La presentació va servir per a rendir homenatge a dos companys del Club que ja no hi són, Antoni López Moreno i Isaac Rey. I a més a més aquest any també es va rendir homenatge, amb lliurament de la placa a la família, a José Contreras García, soci i amic del Club.

La presentació va culminar amb el partit de lliga que va disputar el Nacional B contra el Martorell i que va acabar amb el resultat d'empat a tres gols. Els gols locals els van marcar Txepe, Jordi i Dani López. Al final del partit l'alcalde de Salou, Antoni Banyeres, va fer lliurament del trofeu del memorial al Club Salou Futbol Sala. El jugador més destacat del partit va ser Jordi Llorens.

Des de l'entitat es vol agrair la presència de tots els assistents, patrocinadors i autoritats. Les autoritats assistents a la presentació van ser l'alcalde de Salou, Antoni Banyeres; el secretari territorial d'esports, Francesc Aguiló; el regidor de planificació territorial, Pablo Ota; el regidor de festes, Toni Brull; el regidor de governació, Zacarias Henar; el regidor d'ensenyament i cultura, Francesc Gaya i el regidor de joventut i esports, Daniel López.

NOVA PROMOCIÓ !

Promoció a Deltebre
13 vivendes 1, 2, i 3 habitacions
Desde 90.000 Eur.

C/ Caracas, 4 · VILAFORTUNY · Tel. 678 768 119

- 1 Pre-benjamí CEIP Santa Maria del Mar
- 2 Pre-benjamí CEIP Europa
- 3 Benjamí CEIP Salou
- 4 Benjamí CEIP Europa
- 5 Aleví CEIP Santa Maria del Mar
- 6 Aleví CEIP Europa
- 7 Infantil A Club Salou F.S.
- 8 Infantil B Club Salou F.S.
- 9 Cadet Club Salou F.S.
- 10 Juvenil B Club Salou F.S.
- 11 Juvenil A Club Salou F.S.
- 12 Femení Club Salou F.S.
- 13 Senior B Club Salou F.S.
- 14 Primer Equip Club Salou F.S.
- 15 Tot el Club Salou F.S.

**Xavier
Torrents**

Servei Tècnic i Instal·lacions

☎ 977 383 065 / 678 649 512

Via Augusta, 11 · 43840 Salou (Tarragona)

Reparació · Manteniment · Calefacció · Aire Condicionat · Gas

RESIDENCIAL FORMENTERA

MIAMI PLAYA

- apareados 3 y 4 dormitorios - alto standing
- 120 y 180 metros útiles
- garajes individuales en planta sótano
- zonas verdes independientes con barabacoa
- bomba de frío/calor, cocinas equipadas
- acabados de la máxima calidad

www.fincasindasol.com

☎ 977 382 214 > 977 382 286

gràficactiva
disseny en comunicació

DISSENY GRÀFIC
targetes, folletons, rètols,
vinils, papereria, catàlegs,
anuncis, etc...

Tel. (+34) 977 383466 / (+34) 695 552343
e.mail info@saloumagazine.com

bar mallorca

Menú diario
Tapas variadas · Bocadillos

C/Barcelona, 70 · SALOU
Tel. 977 353879

bar parada

Tapas variadas · Bocadillos

C/Barcelona, 45 · SALOU
Tel. 630 627 068

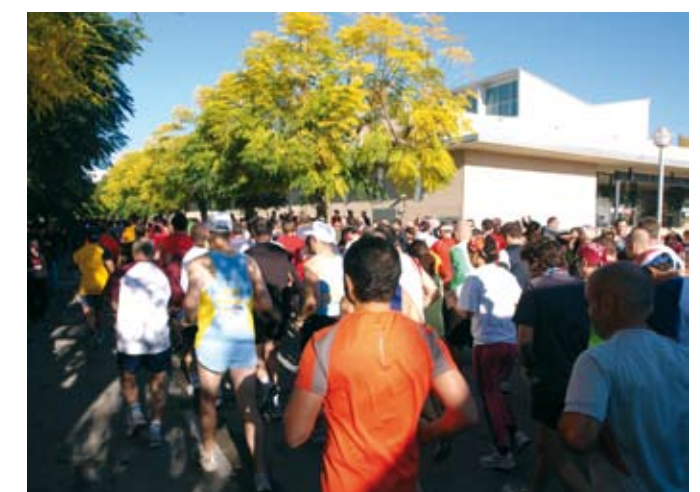

novembre 07 		SORTIDA AL SALÓ DEL MANGA Dia: 3 de novembre Inclou: transport i entrada al Saló Preu: 5 €	CURS DE TAI-CHÍ Dia: 3, 10, 17 i 24 de novembre Durada: 8h Preu: 20 €
CURS D'INFORMÀTICA: Dreamweaver - Disseny web. - Dissenyar un site web complet, amb enllaços definitos entre pàgines. - Utilització d'imatges. - Crear taules, frames i formularis. - Editor HTML. Dies: del 5 al 16 de novembre Horari: de 19 a 21h Durada: 20 h Preu: 30 €	CURS DE MONITOR de menjador i transport escolar Majors de 18 anys Dia: 17, 24 i 25 de novembre, 1 i 2 de desembre Horari: Dissabtes de 10 a 14h i de 16 a 20h Diumenges de 10 a 14h Durada: 32 hores Preu: 45 €	CURS D'INFORMÀTICA: Photoshop - Programa de dibuix de mapa de bits i relloc fotogràfic. - Disseny gràfic i fotogràfic. - Disseny web. - Lines de dibuix i de selecció. - Utilització de capes. - Efectes de text. - Combinació d'imatges vectorials. Dies: del 19 al 30 de novembre Horari: de 19 a 21h Durada: 20 h Preu: 30 €	TALLER DE CUINA CUINA DE CADA DIA La cuina ràpida que ens fa aprofitar al màxim tots els racons del rebost i la nevera: patates amb pell, esquevada, fruites, fecsols amb llengonissa, tomàquet fregit, ous al plat, empanadas, nyquous, fem de verdures, salses i acompanyaments. Dies: 24 de novembre Horari: d'11 a 15h Preu: 6 €

Minicursa, tot un èxit

Redacció

Pràcticament tot Salou va participar en la cursa i mini- cursa d'una manera o altra. Va ser impresionant el número de participants, així com tots els voluntaris que van col·laborar en aquest esdeveniment. La festa va ser "total", i nens i adults ho van passar realment bé. Hi va haver nombrosos premis en diferents categories, encara que, més d'un participant va seguir corrent una vegada creuada la meta (cap a casa seva, a fer la paella del diumenge), per la qual cosa no van estar presents per recollir el seu merescut premi (i això que hi havia pasta per dinar..., ja sabeu, per la propera vegada, millor paella).

Perruqueria Canina

GOS.NET

Núria Montero
PETITS ANIMALS, ALIMENTACIÓ, ACCESSORIS
OBERT TOT L'ANY
 C/Barcelona, 46-48 · Tel 977 352891 · SALOU

La foto amagada

La foto amagada es una secció que mostra una imatge insòlita o desconeguda de Salou. Animeu-vos a participar-hi enviant les vostres fotos al correu web:

info@saloumagazine.com

La millor imatge serà publicada mensualment

AGENDA/SALOU

FINS EL 15 DE DESEMBRE

- 16 NOV/ 21:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **Orígens**, CONTACONTES PER A ADULTS, a càrrec de Jordina Biosca
- 16 NOV/ 22:30 H. CAFÈ LA LUZ DEL FARO (SALOU), **Txus Blues & Jose Blue fingers** EN CONCERT
- 16 NOV/ 23:00 H. PUB ZEPPELIN, **Ovni** EN CONCERT, rock, Barcelona. Gratuït
- 16 NOV/ 23:00 H. PUB GARAGE, **Kolegas** EN CONCERT, punk-rock nacional. Gratuït
- 17 NOV/ 10:00 H. TAS (TEATRE AUDITORI SALOU), **IV Marató de donació de Sang**, AMB ESPECTACLES DIVERSOS
- 17 NOV/ 11:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **El Código da Vinci**, FILM, dins del cicle *Lletres de cine*
- 17 NOV/ 18:00 H. TAS (CENTRE CÍVIC), ESPECTACLE INFANTIL **"Nora i el conte perdut"** a càrrec de cia. El Sidral,(2€)
- 17 NOV/ 24:00 H. BLUE BAHÍA, **Fiesta Argentina**
- 18 NOV/ 19:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **Anada al Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona**, (reserva prèvia)
- 21 NOV/ 15:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **Màrius Serra**, PRESENTACIÓ del seu darrer llibre *Enviar i rebre*
- 22 NOV/ 17:30 H. ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA, **"Nens al pati!"**, ESPECTACLE INFANTIL, cia Samfaina de Colors
- 22 NOV/ 19:00 H. ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA, **Atientas** EN CONCERT, flamenc-jazz fusió
- 22 NOV/ 18:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **Taller de construcció de joguines**, a càrrec de Noemí Martín
- 23 NOV/ 18:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **Atrapats a la terra de l'horror**, CONTACONTES a càrrec d'Anna Catà
- 23 NOV/ 23:00 H. PUB GARAGE, **Uge** EN CONCERT, rock urbano, excomponent Extremoduro. Gratuït
- 24 NOV/ 11:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **El cel profund**, SESSIÓ PLANETÀRIA, a càrrec de lo Planetaris
- 24 NOV/ 21:00 H. CLUB NÀUTIC DE SALOU, **Festa del Calamar**, SOPAR (reserva prèvia)
- 24 NOV/ 22:00 H. TAS (TEATRE AUDITORI SALOU), SARSUELA, **Los Gavilanes** (Entrada 12€)
- 29 NOV/ 18:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **El petit globus vermell**, CONTACONTES a càrrec de Laura Andrade
- 29 NOV/ 21:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **Pastorets Rock** EN CONCERT
- 30 NOV/ MATÍ. TAS (CENTRE CÍVIC) **Teatre escolar**, TEATRE
- 30 NOV/ 23:00 H. PUB ZEPPELIN, **Nueva Vulcano** EN CONCERT, rock, Barcelona
- 30 NOV/ 18:00 H. BIBLIOTECA MUNICIPAL, **Taller de lectura fàcil**, a càrrec de la mestra Christel Cazorla
- 30 NOV/ 23:00 H. PUB GARAGE, **Killus** EN CONCERT, metal industrial. Gratuït
- 15 DES/ 18:00 H. (CENTRE CÍVIC, TAS), ESPECTACLE INFANTIL **"El cel de Mozart"** a càrrec de cia. Microcosmos Teatre, (3€)

* Salou Magazine, amb la voluntat de fer una Agenda Cultural del nostre municipi ben complerta, demana a les entitats, associacions i empreses privades que estiguin interessades en promocionar algun acte o esdeveniment, ens ho facin saber a través del nostre correu web: info@saloumagazine.com o a través del tel. 977 383488.

* La redacció de Salou Magazine demana disculpes per les errades ortogràfiques, tipogràfiques o d'altres tipus que els nostres lectors puguin trobar en aquest primer número de la revista. Per qüestions tècniques ens ha estat impossible arranjat aquests errors. Per a la següent publicació esperem coordinar aquest tema d'una manera més eficient. Aprofitem també per expressar un sincer agraïment als nostres col·laboradors i especialment a la correctora, M.Victòria Domingo.

What do you call assassins who accuse assassins anyway ...

ASSASSIN'S CREED™

PLAYSTATION 3

fernán's
SALOU

